

„VŠE, CO HLEDÁM VE FANTASY.“

—G. R. R. MARTIN

CASSANDRA CLARE

KRONIKY CASTELLANE KNIHA PRVNÍ

PRINCŮV ŠTÍT

PRINCŮV ŠTÍT

CASSANDRA CLARE

PRINCŮV ŠTÍT

#B3KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2023 by Cassandra Clare LLC

Jacket design and illustration © Jim Tierney

Translation © Pavel Kaas, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Princův štít

Z anglického originálu *Sword Catcher*, poprvé vydaného v roce 2023

nakladatelstvím Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York, přeložil Pavel Kaas

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2024

Editorka Aneta Křížková

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0833-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

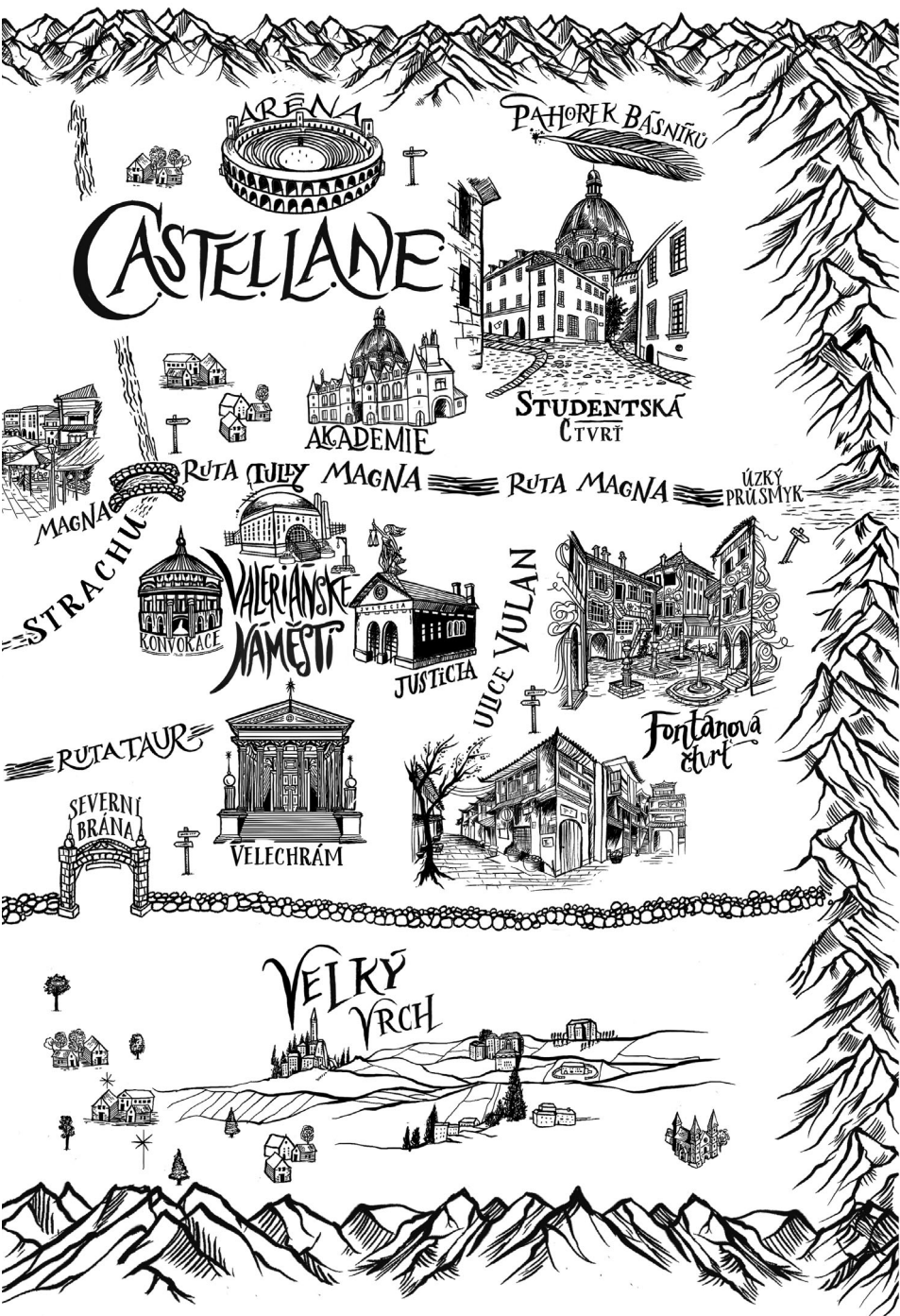
www.slovart.cz

Věnováno Joshovi

Kdo vládne v Castellane, vládne celému světu.

– místní úsloví

PAHOŘEK BÁSNÍKŮ

CASTELLANE

STUDENTSKÁ
ČTVŘT

ACADÉMIE

RUTA JULY MAGNA

RUTA MAGNA

ÚZKÝ
PRŮSMYK

MAGNA
STRACHU

VALERIÁNSKÉ
NÁMĚSTÍ

JUSTICIA

ULICE YULAN

FONTÁNOVÁ
ČTVŘT

RUTA TAUR

SEVERNÍ
BRÁNA

VELECHRAM

VELKÝ
VRCH

PROLOG

Začalo to zločinem. Byl ukraden chlapec.

Nikdo z toho ale zločin nedělal. Muž, který měl na starosti celou akci, byl dokonce voják, velitel Šípové gardy pověřený ochranou krále státu Castellane, jenž měl dohlížet na dodržování králem stanovených zákonů.

Vůči zločincům choval nesmírnou zášť.

Jmenoval se Aristide Jolivet, a když zvedl ruku, aby rázně zaklepal na dveře sirotčince, velký hranatý ametyst na jeho levé ruce se zaleskl ve světle zapadajícího slunce. Do kamene byl vyryt řvoucí lev, symbol města.

Ticho. Jolivet se zamračil. Čekání nesnášel, a dlužno říci, že nechat ho čekat si dovolil málokdo. Ohlédl se za sebe, kde se úzká stezka vytesaná do skalního úbočí svažovala k moři. Vždycky si říkal, že tohle je hodně zvláštní místo pro sirotčinec. Útesy, které se tyčily nad severní zátokou Castellane, byly rozeklané, poseté jizvami jako obličej člověka, který přežil neštovice, a pokryté tenkou vrstvou sypké, šterkovité suti. Tady nahoře bylo snadné ztratit půdu pod nohama a každý rok se to také několika lidem stalo. Končili v zelenavých mořských vlnách tam dole. Na břeh už se nikdo z nich nedostal – třebaže přežili pád, krokodýli číhající pod hladinou věděli, co znamená křik a šplouchání.

Přesto se Domovu sirotek Aigonových nějak dařilo zabránit sežrání většiny, ne-li všech, jejich svěřenců. Vzhledem k obvyklému osudu dětí bez rodičů v ulicích města to byly nadějně vyhlídky. Místo v tomto sirotčinci bylo vlastně terno.

Jolivet svraští čelo a znovu zaklepal. Zvuk se rozléhal, jako by se klepáním rozezněla samotná skála. Žulová fasáda sirotčince vystupovala ze stěny útesu, obehnaná jedinou šedozelenou stěnou. Sirotčinec nebyl na vrcholcích útesů postaven, byl spíše jejich součástí. Kdysi – ještě v dobách někdejšího Impéria – to byla jakási pevnost. Dokonce i dveře, na které klepal, nesly vybledlý nápis ve starobylém jazyce Magna Callatis. Jemu to nic neříkalo. Nikdy nechápal, proč by se měl učit jazyk, kterým už nikdo nemluví.

Dveře se otevřely dokořán. V očích ženy na prahu v modrobílém oblečení sester Aigonových při pohledu na Joliveta blesklo poznání. Okamžitě zobražitel. „Omlouvám se, že jste musel čekat, veliteli,“ řekla. „Nevěděla jsem, že se dnes vrátíte.“

Jolivet zdvořile sklonil hlavu. „Sestro Bonafilie,“ oslovil ji, „mohu vstoupit?“

Zaváhala, i když Jolivet nechápal důvod. Ta otázka byla pouhá formalita. Pokud chtěl do sirotčince vstoupit, nemohla mu v tom ona ani žádná jiná ze sester nijak zabránit.

„Myslela jsem,“ řekla, „že když jste tu už jednou byl a odešel s prázdnou, znamená to, že jste tu nenašel, co jste hledal.“

Podíval se na ni pozorněji. Sestra Bonafilie byla upravená drobná žena, kostnatá a s drsnými rukama. Její šaty byly prosté, mnohokrát vyprané a obnošené.

„Předtím jsem přišel, abych se podíval, co je tu k vidění,“ řekl. „Oznámil jsem svá zjištění v paláci a teď jsem podle pokynů zpět. Podle králových pokynů.“

Ještě chvíli váhala s rukou na zárubni. Slunce už začínalo zapadat: byla zima, provázená zde obvykle obdobím sucha. Mraky kupící se na obzoru se začaly barvit růžově a zlatě. Jolivet se znovu zamračil; doufal, že tady bude hotov před setměním.

Sestra Bonafilie zlehka přikývla. „Samozřejmě.“

Ustoupila a pustila Joliveta přes práh. Ocítl se v síni s žulovými zdmi a stropem zdobeným vybledlými dlaždicemi v zelené a zlaté – v barvách někdejšího Impéria, které je už tisíc let minulostí. Řádové sestry v obnošených plátěných šatech postávaly při zdi a jen zíraly. Kamenná podlaha byla léty sešlapaná a vlnila se jako hladina oceánu. Nahoru vedly kamenné schody, bezpochyby do dětských ložnic.

Několik dětí – všechno to byly dívky nanejvýš jedenácti- nebo dvanáctileté – sestoupilo po schodech. Zastavily se a vytrřestěnými očima pozorovaly Joliveta v nablýskané červeno-zlaté uniformě s ceremoniálním mečem u boku.

Dívky vyběhly zpět po schodech, ale nevydaly přitom ani hlásku, jako když myši prchají před upřeným pohledem kočky. Ve vyrovnanosti sestry Bonafilie se poprvé objevily trhlinky. „Omlouvám se,“ řekla, „ale děsíte děti.“

Jolivet se slabě pousmál. „Nemusím se tu vůbec zdržovat, pokud vyhovíte královým rozkazům.“

„A ty jsou?“

Kel a Cas si hráli v blátě na piráty. Hra, kterou si sami vymysleli, vyžadovala jen pár klacíků a několik drahocenných kuliček, které Kel vyhrál na starších chlapcích v kartách. Kel podváděl jako obvykle, ale ani tentokrát se nezdálo, že by to Casovi vadilo. Plně se soustředil na hru a prameny jeho tmavě plavých vlasů mu padaly do pihovaté tváře, zatímco podmračeně plánoval další manévry své lodi.

Před pár minutami je sestra Jenova vyhnala spolu s většinou ostatních chlapců z jejich ložnice na zahradu. Neřekla proč, jen je vyzvala, aby si tu hráli. Kel se na nic nevyptával. Obvykle by se jinak v tuto dobu hrbil u umyvadla a před večerí si drhnul obličej a ruce drsným mýdlem. „V čistém těle čistá duše,“ říkala s oblibou

sestra Bonafilie. „Zdraví je bohatství a já přeji vám všem, abyste byli bohatí.“

Kel si odhrnul vlasy dozadu. Uvědomil si, že už je má dlouhé; zanedlouho si toho sestra Bonafilie všimne, chytne ho a za tlumeného mumlání ho ostříhá kuchyňskými nůžkami. Kelovi to nevadilo. Věděl, že k němu chová zvláštní náklonnost, protože se často snažila propašovat mu koláčky z kuchyně, a když ho přistihli, jak leze na skály nebezpečně se tyčící nad oceán, ani na něj moc nekřičela.

„Už se stmívá,“ řekl Cas a zamžoural na oblohu, která ztmavla do fialova. Kela zamrzelo, že odsud není vidět oceán. Pohled na moře byla ta jediná věc, která ho nikdy neomrzela. Snažil se to Casovi vysvětlit – jak se stále mění, každý den má jinou barvu, jak dokáže měnit světlo – ale Cas pokaždé jen dobromyslně pokrčil rameny. Nepotřeboval chápat, proč Kel dělal věci, které dělal. Kel byl jeho přítel a tím to pro něj končilo. „Proč myslíš, že nás sem vůbec vyhnali?“

Než stačil Kel odpovědět, objevily se dvě postavy vycházející právě z podloubí, které spojovalo obezděnou zahradu s hlavní pevností. (Kel tomu vždy říkal pevnost, ne sirotčinec. Bylo mnohem působivější žít v pevnosti než tam, kam vás pošlou, protože vás nikdo nechce.)

V jedné z těch postav poznali sestru Bonafilii. Ten druhý byl známý většině obyvatel Castellane. Vysoký muž v kabátě s mosaznými knoflíky se znakem dvou protilehlých šípů na prsou. Boty a chrániče předloktí měl pobité cvočky. Jezdil v čele Šípové gardy – elitního králova oddílu – když pochodovala městem o svátcích nebo při oslavách. Obyvatelé města mu říkali Orel ze skal a skutečně připomínal nějakého dravce. Byl vysoký a šlachovitý a jeho kostnatý obličej byl poznamenáný četnými jizvami, které světle kontrastovaly s jeho olivovou kůží.

Byl to legát Aristide Jolivet a tohle bylo podruhé, co ho Kel v sirotčinci viděl. Což bylo zvláštní. Pokud mu bylo známo, vojenští vůdci sirotčince tak často nenavštěvují. Ani ne před měsí-

cem si ale chlapci hráli na zahradě stejně jako dnes, když se Kel podíval směrem k pevnosti a uviděl stejný záblesk červené a zlaté.

Jolivet ho vždy fascinoval. Často proto figuroval jako padouch v jeho hrách s Casem – nejčastěji jako lovec pirátů a zlodějů, který, jakmile chytil nešťastného bukanýra, zavřel ho do věznice v Tully a mučením se z něj snažil získat informace. Ne že by Kel nebo Cas někdy podlehli; práskač bylo přece to nejhorší, čím by se mohli stát.

Každopádně tehdy Kel Joliveta okamžitě poznal a vyskočil na nohy. Než doběhl do pevnosti, Jolivet byl pryč, a když se zeptal sestry Bonafilie, jestli tam legát byl, vysmála se mu s doporučením, aby si přestal vymýšlet nesmysly.

Nyní se mezi chlapci v zahradě rozhostilo ticho. Jolivet stál nehybně s vypjatou hrudí, rozhlížel se vodově bledýma očima a jeho pohled bloudil od jednoho hochy ke druhému. Jako první ho zaujal Jacme, který právě strhával proužky kůry z kmene eukalyptu, pak desetiletý Bertran, nejstarší ze skupiny, až nakonec důstojníkův pohled sklouzl od Case na Kela.

Vypadalo to jako celá věčnost, než se do napjatého ticha konečně usmál. „Tenhle,“ řekl. „To je on.“

Kel a Cas si vyměnili nechápavý pohled. *On?* Naznačil Cas neslyšně rty, ale nebyl čas na diskuzi. Kelovu paži sevřela pevná ruka a zvedla ho na nohy.

„Musíš jít.“ Teprve teď si Kel uvědomil, že ho drží Bonafilie. „Nedělej problémy, Kele. Prosím.“

To Kela popudilo. Není přece žádný potíživista. Dobře, byla tu ta záležitost s výbušným práškem a Severní věží, a jednou přiměl Bertrana sejít po prkně ze zahradní zdi a ten idiot si přitom zlomil nohu. To by se ale mohlo stát i komukoliv jinému.

Přesto byla tvář sestry Bonafilie znepokojivě napjatá. Kel s povzdechem předal svoji kuličku Casovi. „Pohlídej mi ji, než se vrátím.“

Cas přikývl a okázale zastrčil skleněnou cetku do kapsy u vesty. Zjevně si myslel, že Kel nebude pryč déle než pár minut. Kel si

myslel totéž – i když mu to všechno začínalo být divné. Na tom, jak spěšně ho sestra Bonafilie vlekla zahradou, mu něco nesedělo. Jeho nejistota ještě vzrostla, když došli k legátovi. Důstojník se k němu sklonil a pozorně si Kela prohlížel, jako by hledal odpověď na nějakou záhadu. Dokonce vzal Kela za bradu, aby si ho prohlédl důkladněji – od černých vlnitých vlasů přes modré oči až po vzpurně vystrčenou bradu.

Zamračil se. „Ten chlapec je špinavý.“

„Hrál si v blátě,“ odvětila sestra Bonafilie. Kela už kolikrát napadlo, jak může dospělé bavit vyměňovat si postřehy o věcech, které jsou zřejmé na první pohled. „To on dělá často. Nevadí mu se umazat.“

Kel pocítil první osten znepokojení. Není o nic špinavější než kterýkoli z ostatních chlapců; proč se na něj tedy sestra Bonafilie dívá a mluví tak zvláštně? Držel však jazyk za zuby, když odcházeli ze zahrady. Legát pochodoval vpředu a Bonafilie za ním spěšně vedla Kela starou pevností. Tlumeně si přitom mumlala: *Aigone, ty, který obklopuješ zemi vodami, který vládneš nad rychle plujícími loděmi, dopřej své služebníci bezpečí jejího svěřence.*

Ona se modlí, uvědomil si Kel, a znepokojení v jeho nitru zesílilo.

Když došli do vstupní síně, s překvapením si všiml, že hlavní dveře jsou otevřené. Skrze ně viděl jako v obrazovém rámu slunce, jak rychle klesá do oceánu. Nebe dosud horec žhnulo nad vodními spoustami barvy cínu. Na obzoru viděl z moře vystupovat věže Tyndaris, jež měly v zapadajícím slunci barvu jiskrného vína.

Ten pohled ho zaujal natolik, že Kel na chvíli přestal vnímat čas. To se mu občas stávalo, když se díval na něco krásného. Když se vrátil do skutečnosti, zjistil, že stojí před rozeklanými skalami u sirotčince mezi Bonafilíí a Jolivetem, jehož červeno-zlatá uniforma zářila jako to zapadající slunce.

Byl tam i kůň. Kel na něj zděšeně zíral. Koně už samozřejmě z dálky viděl, ale takhle zblízka ještě nikdy. Vypadal obrovský, jako

by se vypínal snad až k nebi, a ohrnoval pysky nad mohutnými bílými zuby. Byl černý jako noc a koulel právě tak černýma očima.

„Tak vidíš,“ řekl legát, který Kelovo mlčení pochopil jako obdiv. „Vsadil bych se, žeš ještě nikdy na koni nejel, co? Bude se ti to líbit.“

Kel jeho názor rozhodně nesdílel. Přistihl se, že mu ani nevadí, když si ho sestra Bonafile k sobě přivinula, jako by byl dítě. (Kel se za dítě rozhodně nepovažoval. Děti byly něco jiného, bezstarostné a nesamostatné. To si sirotci nemohli dovolit.)

„Musíte mi slíbit, že s ním bude dobře zacházeno,“ vyrazila ze sebe náhle sestra Bonafile tónem, který používala jen zřídka a při němž sirotci propukali v pláč. „Je ještě příliš mladý na práci v paláci...“ Napřímila se. „Je to dítě Aigonovo a je pod boží ochranou, legáte. Pamatujte na to.“

Jolivet vycenil zuby ve vlčím úsměvu. „Bude s ním zacházeno, jako by patřil do rodiny, sestro,“ řekl a natáhl se po Kelovi.

Kel se zhluboka nadechl. Uměl se prát. Věděl, kam škrábnout nebo kopnout. Už už napřáhoval nohu, aby zuřivě nakopl legáta do holeně, když zahlédl výraz ve tváři sestry Bonafile. Zpočátku ani nemohl uvěřit sdělení, které četl v jejích očích, ale zračilo se to tam stejně jasně, jako by si prohlížel plachetnici na obzoru.

Nevzpouzej se. Nekřič. Nech se odvést.

Kel se odevzdaně nechal zvednout. Mrtvá váha. Nezdálo se však, že by to legáta Joliveta nějak trápilo, když Kela vysazoval na hřbet monstrózního koně. Jak se s ním svět obrátil vzhůru nohama, zvedl se Kelovi žaludek; když se znovu narovnal, seděl přímo v sedle a před pádem ho z každé strany chránila šlachovitá paže, jak se Jolivet vyhoupl za něj a rukama sevřel otěže. „Drž se pevně,“ řekl. „Jedeme do paláce za králem.“

Možná mu to oznamoval jako veselé dobrodružství, ale Kel to nepoznal a bylo mu to jedno. Rychle se naklonil přes bok koně a začal prudce dávit.

Jejich odjezd ze sirotčince byl rychlejší, než by se dalo očekávat. Jolivet si pro sebe cosi temně mumlal – Kelovy zvratky mu potřísnily i boty – ale Kel se cítil příliš mizerně, než aby se o to staral. Natřásání na koňském hřbetě mu nedělalo dobře a pokaždé, když kůň pohnul hlavou, byl si Kel jistý, že má v plánu ho kousnout. Setrval proto ve stavu nejvyšší bdělosti, zatímco sjížděli po útesech ke Klíči, silnici, jež vedla podél doků, kolem nichž se leskly temné vody přístavu.

Kel byl přesvědčen, že ke koni, na němž sedí, si nemůže nikdy vytvořit sebemenší náklonnost. Když však vjeli do města, musel uznat, že pohled z koňského hřbetu je skutečně působivý. K davům, které se tlačily v ulicích města, už mnohokrát *vzhlížel*, ale nyní se na ně poprvé podíval *shora*. Všichni – pestře odění bohatí kupeční synkové, hostinští a přístavní dělníci, kteří se plahočili domů z práce, námořníci z Hanzy i Zipanga, obchodníci z Marakandu a Geumjoseonu – dělali Jolivetovi uctivě místo.

Vlastně to bylo docela vzrušující. Když zabočili na široký bulvár Ruta Magna, který se táhl od ústí přístavu do Úzkého průsmyku protínajícího hory, jež oddělovaly Castellane od sousedního království Sarthe, Kel už seděl docela rovně. Málem už by zapomněl, že se mu kdy dělalo špatně, a jeho vzrušení vzrostlo, když se blížili k Velkému vrchu, který se tyčil nad městem.

Přístavní město obklopovaly útesy a kopce a Castellane se choulilo na dně údolí jako ježek, který se zdráhá vystrčit nos z bezpečí svého doupěte. Nebylo to ale město, které by se snažilo zůstat skryté. Rozprostíralo se – a jak se rozprostíralo – od moře na západě až po Úzký průsmyk, přelidněné, hlučné, špinavé a rušné a kypící životem.

Jako většina obyvatel Castellane žil i Kel svůj život ve stínu Velkého vrchu, ale nikdy neočekával, že na něj vkročí, natož aby se dostal na vrchol, kde stál palác Marivent. Vrch – ve skutečnosti řada nízkých vápencových vrcholků pokrytých spleť borové kleče a levandule – byl místem, kde žila šlechta, její rozlehlá sídla zabírala

jeho svahy. *Bohatí jsou nahoře, chudí dole*, slyšel kdysi Kel říkat sestru Bonafilii. Nebyla to metafora. Čím jste byli bohatší, tím větší byl váš dům a tím blíže k paláci, který zaujímal nejvyšší bod ve městě.

Šlechtici si dopřávali nejrůznější radovánky a hlahol jejich hýření se za noci často nesl až dolů do města. Lidé na sebe v ulicích mrkali a pronášeli poznámky jako třeba: „Vypadá to, jako by lord Montfaucon začal znovu pít,“ nebo „takže lady Alleynová se zbavila svého třetího manžela, co?“ Když jste bohatí, všichni se o vás s gustem zajímají, i když vás ve skutečnosti vůbec neznají.

Uhnuli z Ruta Magna a jeli potměnými ulicemi města, dokud nedorazili na úpatí vrchu. Kolem cesty se to tu jen hemžilo palácovými strážemi v červených uniformách, jejichž úkolem bylo zabránit nežádoucím osobám v přístupu na vrch. Jolivet držel Kela pevně v sedle, když projížděli mezi hlídkami, a chlapci neušlo, jak strážní pozvedají pochodně, aby si ho důkladněji prohlédli. Nejspíš byli zvědaví, co to Šipová garda chytila za mladičkého zločince a proč se s ním vláčí do Mariventu. Většinu delikventů bez ohledu na věk čekala krátká jízda na popraviště v Tully.

Jeden ze strážců se uklonil tak okázale, že by se to dalo vykládat jako ironie. „Král vás očekává.“

Jolivet jen zabručel. Kel začínal nabývat dojmu, že toho moc nenamluví.

Cesta k paláci se vinula strmě vzhůru do svahu obrostlého levandulí, šalvějí a vonnou trávou, jež v létě zbarvila horu do sytě zelené. Když dorazili na vrchol, mohutný kůň hlasitě funěl. Kel se podíval dolů a uviděl město Castellane, jak se pod nimi rozprostírá – srpek přístavu, osvětlené lodě v kotvišti jako rozházené zápalky. Kanály Chrámové čtvrti. Úhledné linie Stříbrných ulic. Bílá kupole Tully, záře hodin na vrcholu Větrné věže, jež se tyčila nad největším městským náměstím. Zdí obehnané ghetto sault, kde žili Aškarové. Ruta Magna protínající město jako jizva po souboji.

Nejspíš zíral s ústy dokořán, protože s ním Jolivet zatřásl. Projížděli právě severní bránou paláce, kudy sem vstupovali hosté.

Vlajky na stožárech nad branou oznamovaly, kteří cizí hodnostáři jsou právě na návštěvě. Teď zrovna se tam ve sláném mořském větru třepotal modrý prapor Sarthe s bílým orlem.

Zblízka Kel viděl, že bílé palácové zdi nejsou hladké, nýbrž hrubé, a třpytí se vystupujícími krystaly. Pro obratného a odhodlaného chlapce by neměl být problém na takovou zeď vylézt. Hrubá stěna znamenala oporu pro nohy a chyty pro ruce. V lezení po skalách v přístavu býval Kel vždycky dobrý. Kdysi snil o tom, že se jednoho dne přidá k Pavoukům – kapsářům z Doupěte, o nichž se říkalo, že dokážou vyšplhat na jakoukoli zeď bez ohledu na to, jak hladká je.

Jolivet s ním znovu zatřásl. „Narovnej se, Kelliane Sarene,“ řekl. „Čeká tě setkání s královskou rodinou.“

„Co?“

Jolivet se uchechtl. „Slyšels dobře. Král a královna Castellane tě milostivě očekávají.“

Kel si nebyl jistý, jakou reakci od něj Jolivet očekává. Možná vzrušení? Místo toho se Kel okamžitě schoulil jako zaskočený brouk. Jolivet ho trhnutím rázně narovnal, když s hlučným klapotem vjeli na obrovské čtvercové nádvoří.

Kel jen rozmazaně vnímal klenuté palisády, za nimiž se tyčil palác. Všude se to hemžilo palácovými strážemi v červeno-zlatých uniformách určenými k ochraně samotného paláce. Strážníci drželi v rukou pochodně z vonných dřev, které vydávaly vonný kouř a k obloze vysílaly snopy zářivých jisker. Sluhové se znakem lva na prsou tuniky pobíhali sem a tam s podnosy vína, ovoce a čokolády; jiní nosili květiny a aranžmá z pavích per svázaných zlatým provázkem.

Kel slyšel zevnitř paláce smích a šum živého hovoru. Do nádvoří se otevřely velké dvoukřídlé bronzové dveře – snad aby dovnitř mohl vlahý večerní vzduch. Vysoký muž, který se z nich vynořil a přimhouřenýma očima pozoroval Kela a jeho únosce, na sobě žádnou uniformu neměl.

Jolivet stáhl Kela ze sedla dolů jako pouliční prodavač, když vyhazuje pytel cibule z vozíku. Postavil Kela na nohy a položil chlapci na ramena své velké ruce. Když se na něj zadíval, na okamžik jako by zrozpačitel. „Chápeš, o co tady jde, uličníku? Jsi tady, abys sloužil králi Castellane.“

Kel se rozkašlal. Od zvracení ho stále ještě škrábalo v krku. „Ne,“ vypravil pak ze sebe.

„Co ne?“

Král byl v Castellane téměř mýtickou bytostí. Na rozdíl od královny opouštěl palác jen zřídka, a když už to udělal, pak jen při slavnostních příležitostech, jako byl rituál zasnub s mořem nebo každoroční projev na oslavu nezávislosti na Valeriánském náměstí. Kel si ho v duchu maloval jako toho zlatého, vzpínajícího se lva na vlajce Castellane. Rozhodně si ho nepředstavoval jako někoho, kdo se chce bavit s osiřelými spratky bůhvíodkud.

„Ne, děkuji,“ vzpomněl si Kel na způsoby, které se mu snažila vštěpovat sestra Bonafilie. „Raději bych s králem nemluvil. Raději bych se vrátil domů.“

Jolivet pozvedl oči k nebi. „Bohové na nebesích, to je prostáček.“

„Aristide?“

Byl to jemný hlas. Jemné hlasy byly jako měkké ruce: patřily k ušlechtilým lidem, k těm, kteří nemuseli křičet, aby je ostatní poslouchali. Kel vzhlédl a ve dveřích spatřil muže: vysokého, hubeného a vousatého, s hustými šedými vlasy a orlími rysy. Vysedlé lícní kosti ostře vystupovaly nad propadlými tvářemi.

Kel náhle pochopil, proč ten muž není v livreji ani v uniformě. Měl na sobě jednoduchý šedý plášť a tuniku, obvyklý úbor Aškarů. Na krku mu visel stříbrný medailon na řetízku s jemně rytým vzorem číslic a písmen.

Kel si nebyl úplně jistý, co znamená být Aškar, ale věděl, že nejsou jako ostatní. Do jisté míry ovládali magii, ačkoliv většina magie po Rozštěpení ze světa vymizela, a byli proslulí schopnostmi svých lékařů.

Protože neuznávali Aigona ani ostatní bohy, podle zákona museli žít za branami saultu. Po západu slunce jim nebylo dovoleno volně se pohybovat po Castellane – což muselo znamenat, že tento muž je jedinou výjimkou z tohoto pravidla, totiž královým rádcem. Kel si jen mlhavě vybavoval, že už o něm slyšel – byl to prostě muž ve stínu, který radil u dvora. Všichni rádcí pocházeli z řad Aškarů, ačkoliv Kel nevěděl proč. Sestra Jenova říkala, že je to proto, že Aškarové jsou od přírody mazaní. Ale říkala i jiné, méně laskavé věci: že jsou nebezpeční, úskoční a vůbec jiní. Když ovšem Cas dostal horečnatou spálu, běžela sestra Jenova přímo do saultu a vzbudila aškarského lékaře – najednou jako by zapomněla, kolikrát prohlašovala, že se jim nedá věřit.

„Převezmu si toho kluka,“ prohlásil muž stručně. „Nechte nás, Aristide.“

Jolivet pozvedl obočí. „Hodně štěstí, Bensimone.“

Když se dal Jolivet loudavě na odchod, Aškar Bensimon na Kela kývl prstem. „Pojď se mnou.“

A zavedl Kela do paláce.

Kelův první dojem byl, že všechno v Mariventu je obrovské. Palácové chodby byly široké jako pokoje, schodiště velkolepější než obří lodě. Chodby se rozbíhaly do tisíce různých směrů jako větve korálů.

Kel si představoval, že všechno uvnitř bude stejně bílé jako venku, ale stěny byly vymalované úžasnými tóny modré a okrové, mořské zeleně i levandulové. Nábytek byl elegantní a každý kus připomínal klenot – jako by tu po místnostech byli rozptýleni krásní lesklí brouci. Dokonce i okenice, vyřezávané a pomalované obrazy kvetoucích zahrad, byly jemně opracované. Kela nikdy nenapadlo, že by vnitřek budovy, jakkoliv velkolepé, mohl být krásný jako západ slunce. Poněkud to uklidnilo jeho bušící srdce. Na tak půvabném místě se přece nemůže dít nic zlého.

Bohužel neměl na rozhlížení moc času. Bensimon si zřejmě neuvědomoval, že vede dítě, protože rozhodně nezvolnil tempo, aby se Kelovi přizpůsobil. Místo toho musel Kel klusat, aby s ním udržel krok. Připadalo mu to jako ironie, vzhledem k tomu, že on se rozhodně nikam hnát nehodlal, ať už šli kamkoli.

V pravidelných rozestupech byly po zdech rozmístěny pochodně, jejichž plameny jim osvětlovaly cestu. Každá daleko výš, než by Kel mohl dosáhnout. Konečně došli k masivním dvoukřídlovým dveřím pobitým zlatem a pokrytým výjevy z dějin Castellane: nechyběla tu porážka námořní flotily Impéria, potopení Tyndaris, král předkládající první Privilegia Radě, stavba hodin Větrné věže ani ohně z doby rudého moru.

Tady se Bensimon konečně zastavil. „Vstupujeme do Zářící galerie,“ oznámil. „Není to přímo trůnní sál, ale je to obřadní prostor. Chovej se podle toho.“

První, co na Kela při vstupu do Zářící galerie udělalo dojem, byla oslepující bělost. Nikdy neviděl sníh, slyšel však vypravovat o obchodních karavanách uvězněných ve vysokých závěších téhle hmoty, když se pokoušely překonat ledové vrcholky severně od Hindu. Bílá, říkali – všude bílo a zima, až člověku praští kosti.

V galerii byly bílé stěny, podlaha i strop. Všechno tu bylo ze stejného bílého kamene jako zdi paláce. Na druhém konci místnosti, která se zdála rozlehlá jako jeskyně, bylo vyvýšené pódium, na kterém se pod tíhou křišťálových sklenic, alabastrových talířů a jemných porcelánových šálků téměř prohýbal dlouhý stůl z vyřezávaného a zlaceného dřeva.

Kel si uvědomil, že má hlad. *Prásk!*

Bensimon za nimi zabouchl dveře a otočil se ke Kelovi. „Za hodinu,“ řekl, „bude tato místnost plná šlechtických rodin Castellane.“ Na okamžik se významně odmlčel. „Předpokládám, že víš o Radě dvanácti? O Privilegovaných domech?“

Kela sice naštvalo, že ho má za ignoranta, přesto však zaváhal. Možná by bylo lepší, kdyby nechal Bensimona při tom, že je

opravdu ignorant. Třeba by ho pak poslali zpátky domů. Ale Bensimon by pravděpodobně uhodl, že to jen hraje. Každý v Castellane znal šlechtice z Velkého vrchu, a zvláště pak privilegované rodiny. Jejich jména a postavení byly stejně známé jako názvy městských ulic.

„Cazaletové,“ začal je vyjmenovávat. „Rovergeové. Alleynové. Nedovedu je vyjmenovat všechny, ale každý o nich ví. Žijí na Velkém vrchu. Mají Privilegia“ – vzpomněl si na výklady sestry Bonafilie a přimhouřil oči, zatímco hledal slova – „což jsou, ehm, zvláštní povolení od krále k ovládání obchodu na Zlatých stezkách.“ (Nedodal už, že Bonafilie to popsala jako „prohnilý plán, jak učinit bohaté ještě bohatšími, bez jakéhokoliv přínosu pro běžné obchodníky z Castellane“.)

„A v zámoří, ano,“ dopověděl za něj Bensimon. „Pamatuj, že každý rod má své vlastní Privilegium – rod Raspailů řídí obchod se dřevem, Alleynové zase s hedvábím. Privilegium je samo o sobě cennou výsadou udělenou králem, nebo podle jeho libosti odvolávanou.“ Povzdechl si a prohrábl si rukama nakrátko ostříhané vlasy. „Na přednášky ale nemáme čas. Pokud jsem to pochopil správně, nechceš tu být. To je nemilé. Jsi občanem Castellane, že? Ale původ máš... řekl bych možná marakandský nebo hindský?“

Kel pokrčil rameny. Často přemýšlel o tomtéž, vzhledem k tomu, že jeho světle hnědá pleť byla o odstín tmavší než olivový tón běžný v Castellane, ale na rozdíl od některých ostatních dětí ze sirotčince, které znaly svůj původ, on odpověď neměl. „Narodil jsem se tady. O svých rodičích nevím nic. Nikdy jsem je nepoznal.“

„Pokud ses narodil tady, jsi králi a městu povinován věrností,“ prohlásil Bensimon. „Je ti“ – svažtil obočí – „deset let, že? Určitě už tedy víš, že máme korunního prince.“

Kel odkudsi z hloubi mysli dokonce vydoloval i jméno. „Conor,“ řekl.

Bensimonovi povyjelo obočí. „*Princ* Conor,“ opravil ho. „Dnes večer navštíví Marivent delegace ze Sarthe. Jak možná víš, mezi našimi královstvími už nějakou dobu panují neshody.“

Mezi sousedícími státy Sarthe a Castellane panovaly časté spory kvůli daním, zboží a přístupu ke Zlatým stezkám. Většina námořníků v docích označovala Sarthiany za „ty bastardy z druhé strany hranice“.

Kel usoudil, že to budou zřejmě ony neshody.

„Král jako vždy – v souladu se zájmy občanů Castellane – usiluje o mír s našimi sousedy. Mezi politické... ehm... *devizy* našeho města patří náš korunní princ Conor. Je možné, že někdy v budoucnu si král bude přát vytvořit alianci prostřednictvím sňatku svého syna s někým z královské rodiny ze Sarthe. Z toho důvodu je důležité, aby se princ Conor i ve svém mladém věku zúčastnil dnešního banketu. Bohužel je však indisponován.“ Podíval se pozorně na Kela. „Stačíš mě sledovat?“

„Princ je nemocný, takže nemůže jít na večírek,“ řekl Kel. „Ale co to má společného se mnou?“

„Princova dnešní nepřítomnost nesmí vyjít najevo. Proto zaujmeš jeho místo.“

S Kelem jako by se celý sál otočil vzhůru nohama. „Co že udělám?“

„Zaujmeš jeho místo. Neočekává se od něj, že bude moc mluvit. Máš přibližně jeho výšku, jeho věk i jeho odstín pleti – jeho matka královna je z Marakandu, jak nepochybně víš. Dáme tě do pořádku a oblékneme tě jako prince. Během večere budeš v klidu sedět. Nebudeš mluvit ani na sebe upozorňovat. Můžeš jíst, kolik chceš, pokud ti nebude špatně.“ Bensimon zkřížil ruce na hrudi. „Až dnešní večer skončí, pak – pokud podáš uspokojivý výkon – dostaneš měsíc zlatáků, který si odneseš zpět k sestrám Aigonyým. Pokud ne, nevysloužíš si nic jiného než pokárání. Rozumíš tomuhle obchodu?“

Kel rozuměl obchodům, které spočívaly v tom, že dostal minci nebo dvě, aby zanesl sestrám zprávu, nebo třeba jablko či cukroví za vyzvednutí balíčku z lodi a jeho doručení do domu obchodníka. Ale zlatáky, natožpak plný měsíc, přesahovaly meze jeho chápání.

„Lidé přece vědí, jak Con... princ Conor vypadá,“ namítl Kel.
„Nenechají se oklamat.“

Bensimon vytáhl cosi z kapsy. Byl to tepaný stříbrný obdélník na řetízku, ne nepodobný tomu, který měl královský rádce na krku. Do něj byl vyryt jemný vzor čísel a písmen, který se nyní zaleskl ve světle pochodní. Tohle byla aškarská magie. Pouze Aškarové věděli, jak s písmeny a čísly manipulovat a kombinovat je, aby z toho vyšlo kouzlo; pouze Aškarové byli vlastně vůbec schopni provádět nějakou magii. Tak tomu bylo od Rozštěpení.

Bensimon s okázalým obřadním gestem navlékl Kelovi řetízek přes hlavu a nechal destičku sklouznout pod límec chlapcovy otrhané tuniky.

„Takhle budu vypadat jako princ?“ zeptal se Kel a snažil se nahlédnout pod látku tuniky.

„Ne tak docela, ale ti, kteří se na tebe podívají a uvidí chlapce, který barvou pleti a vzrůstem odpovídá našemu korunnímu princovi, budou mít větší sklon *považovat* tě za prince Conora. Budou přesvědčeni, že slyší jeho hlas, až promluvíš. Oči máš jiné,“ dodal napůl pro sebe, „ale to nevadí; lidé vidí to, co očekávají, že uvidí, a tihle budou očekávat, že uvidí prince. Fyzicky to tvé rysy nezmění, chápeš? Jednoduše to změní pohled těch, kteří se na tebe dívají. Nikdo, kdo skutečně ví, kdo jsi, nebude oklamán, ale všichni ostatní ano.“

Kel usoudil, že asi chápe, o čem je řeč. Slýchal příběhy o tom, co magie dokázala v dobách před Rozštěpením, kdy kouzlo dovedlo roztrhat horu nebo proměnit člověka v draka. Současná magie – magie Aškarů, jejich talismany a kouzla a obklady nabízené na Dobytčím trhu – byla pouhým stínem své někdejší slávy. Takhle magie dokázala ovlivňovat, přesvědčovat či usměrňovat, ale nemohla by změnit podstatu věcí.

„Doporučoval bych ti,“ řekl Bensimon, „aby ses už také vyjádřil.“

Kel plaše zatahal za řetízek na krku. „Nechce se mi do toho,“ řekl. „Ale co můžu dělat, že jo?“

Bensimon se slabě pousmál. „Správně. A snaž se nevyjadřovat se jako usmrkanec z doků v Doupěti.“

„Já jsem usmrkanec z doků v Doupěti,“ namítl Kel.

„Dnes v noci ne,“ řekl Bensimon.

Kela odvedli do lázně se dvěma kamennými nádržemi zapuštěnými doprostřed mramorové podlahy. Růžové okno skýtalo výhled na noční světla Castellane. Kel se snažil neodtrhnout zrak od obzoru, zatímco do něj šfouchali, otáčeli ho a drhli se zuřivou důkladností. Do odtokového žlábků se z něj valila kalná, špinavá voda.

Kel přemýšlel o tom, zda má Bensimonovi důvěřovat, a dospěl k závěru, že ne. Bensimon řekl, že princ je nemocný – indisponovaný – ale Jolivet přišel do sirotčince už před měsícem. Nemohl tehdy přece vědět, že korunní princ dnes večer onemocní a bude potřebovat zastoupit.

Ani příslib, že ho po hostině pošlou domů s měšcem zlata, nedával moc smysl. V bludišti byl znám příběh o Králi Hadrníkovi, nejslavnějším zločinci v Castellane. Říkalo se, že jednou pozval tři zločinecké konkurenty do svého sídla, kde je pohostil skvělou večeří a nabídl jim partnerství ve svém nezákonném impériu. Nedokázali se však na ničem shodnout, a tak Král Hadrník své hosty téže noci otrávil s odůvodněním, že teď o jeho záležitostech vědí příliš mnoho. (Všem třem však vypravil okázalé pohřby.)

Kel se nemohl zbavit dojmu, že mu už teď prozradili mnohé, co by neměl vědět, a že se toho má dozvědět ještě víc. Snažil se vymyslet, co by udělal, kdyby takovouhle hru hrál s Casem, ale nedokázal si představit lepší strategii než se držet při zdi.

Po koupeli ho poprášili pudrem, navoněli, obuli a oblékli do ocelově modrého saténového fraku se stříbrnými knoflíky na manžetách a límci. Dostal sametové kalhoty jemné jako myši kožíšek, vlasy mu zastříhli a natočili řasy.

Když se na sebe šel konečně podívat do zrcadla, které pokrývalo celou západní stěnu, pomyslel si zoufale, že kdyby někdy takhle vyšel do ulic Bludiště, Pavouci by ho zbili do bezvědomí a skončil by pověšený na stožáru před Tully.

„Přestaň šoupat nohama,“ ozval se Bensimon, který strávil poslední hodinu sledováním dění ze stinného kouta místnosti, jako jestřáb, který čeká na vhodnou chvíli k útoku na tlupu králíků. „Pojď sem.“

Kel zamířil k rádci a houfec palácových služebníků se rozplynul jako mlha po ránu. Za okamžik byl v místnosti sám s Bensimonem, který ho popadl za bradu, zvedl mu hlavu a bez okolků si ho prohlížel. „Pověz mi ještě jednou, co děláš dnes večer.“

„Budu Con... princ Conor. Budu sedět u banketového stolu a nebudu moc mluvit.“

Zjevně spokojený Bensimon Kela konečně pustil. „Král a královna samozřejmě vědí, kdo doopravdy jsi; s nimi si nedělej starosti. Jsou na předstírání zvyklí.“

Tak daleko se tedy Kelova představivost ještě nedopracovala. „Král bude předstírat, že jsem jeho syn?“

Bensimon si odfrkl. „Moc bych se tím nevzrušoval,“ doporučil Kelovi. „O tebe tu vůbec nejde.“

Kelovi se ulevilo. Kdyby ho všichni důležití hosté ignorovali, možná by tuhle noc mohl přečkat bez úhony.

Bensimon zavedl Kela zpět do bludiště chodeb, které jako by tvořilo vnitřek paláce. Sešli po zadních schodech pro služebnictvo dolů do malé, ale elegantní místnosti plné knih; na druhém konci místnosti byly vysoké zlaté dveře, za kterými Kel slyšel hudbu a smích.

Kelovo srdce se poprvé rozbušilo skutečnou touhou. *Knihy*. To jediné, co kdy dostal do rukou ke čtení, bylo pár ošuntělých šestákových románů, které sirotčinec obdržel jako milodary. Byly to napínavé příběhy o pirátech a fénixech, čarodějích a námořnících, ale ty samozřejmě nebyly *jeho*. Naučné knihy popisující dějiny za-

niklých impérií nebo třeba budování Zlatých stezek měly sestry zamčené a vytahovaly je jen na vyučování. Jednou dostal od jakéhosi lodníka starou knihu pohádek za to, že pro něj vyřídil pochůzku, ale sestra Jenova ji zabavila. Podle ní námořníci čtou jen krváky a pornografii.

Tyto knihy byly krásné jako slunce zapadající za Tyndaris. Kel cítil vůni kůže, do níž byly vázány, inkoust na jejich stránkách, i hořký pach buničiny, z níž se papír vyráběl.

Bensimon ho pozoroval přimhouřenýma očima, jako když profesionální hráč pozoruje značku na kartě. „Takže číst umíš. A líbí se ti to?“

Odpovědět Kel nestačil. Do místnosti rázně vešli dva lidé obklopení palácovou stráží. Pohled na ně připravil chlapce o řeč.

Kelova první myšlenka byla, že tito lidé jsou ti nejkrásnější, jaké kdy viděl. Pak ho napadlo, jestli to není jen proto, že jsou tak pečlivě upravení a překrásně oblečení. Ještě neznal slova jako hedvábí, satén a brokát, ale lesk, dokonalé zpracování a hebkost látek vypovídaly své.

Král mu byl povědomý, což nebylo nijak překvapivé, protože jeho tvář byla v Castellane na každé minci. Na penězích byl ovšem z profilu a hleděl doprava – k nepokořenému Sarthe, povídalo se. Ale na mincích nebyla vidět ani šířka jeho sudovitého hrudníku, ani zápasnické paže. Už pouhou svou velikostí a zjevem budil v Kelovi respekt. Oči měl světlé, vysoko posazené, a světle plavé vousy a vlasy mu začínaly zlehka prokvétat prvním stříbrem.

Královna měla tmavé vlasy, jež jí splývaly po zádech jako Řeka strachu za soumraku, a hladkou rudohnědou pleť. Byla štíhlá a vysoká a ruce měla obtěžkané prsteny, každý osazený jiným třpytivým kamenem. Krk i zápěstí jí ovíjely zlaté řetězy a vlasy měla ozdobené jehlicemi ve tvaru zlatých lilií. Kel si vzpomněl, že byla marakandskou princeznou a zlato že je v té zemi symbolem štěstí.

Královna se na Kela dívala tmavýma očima, jež byly inspirační nesčetných básní a oslavných písní. Občané Castellane byli na

krásu své královny pyšní a chtěli, aby se všude vědělo, že je krásnější než královny Sarthe nebo Hindu. O královně Hanzy se proslýchalo, že ve srovnání s královnou Lilibet z Castellane vypadá jako kachna, co trpí zácpou.

„To je ten chlapec?“ zeptala se. Její hlas byl sytý a zněl sladce jako slavičí píseň.

„Zajisté,“ odvětil Bensimon hrdě. „Jste připraveni, Výsosti?“

Královna přikývla. Král pokrčil rameny. Palácoví strážci otevřeli zlaté dveře a hudba v galerii se změnila v oslavnou znělku. Král pomalu prošel a královna ho následovala. Ani jeden z nich se neohlédl.

Kel zaváhal. Ucítil, jak mu cosi čechrá vlasy; to mu Bensimon vložil na hlavu zlatou čelenku. Cítil rádcovy ruce těsně nad hlavou, skoro jako by mu udílel požehnání.

Bensimon cosi zamručel a pak Kela postrčil. „Jdi za nimi,“ nařídil a Kel se zlatými dveřmi vpotácel do oslepujícího světla.

Kel si všiml hned dvou věcí současně. Za prvé, Bensimon měl pravdu – galerie byla nyní plná šlechticů. Kel jich ještě nikdy neviděl tolik na jednom místě. Byl zvyklý tu a tam letmo zahlédnout zdobný kočár rachotící dlážděnými ulicemi, občas spatřil ruku v rukavici visící líně z otevřeného okna. Někdy se na lodi objevil šlechtic v sametu zdobeném drahokamy a dohadoval se s kapitánem o tom, zda prodat podíly na další plavbě. Ale taková podívaná byla stejně vzácná jako spatřit mloka. Nikdy ho nenapadlo, že by jimi mohl být obklopen – ať už šlechtici, *nebo* mloky.

Tou druhou věcí, jež Kela zaujala, byla samotná místnost. Teď chápal, proč působila tak oslnivě bíle. Zjevně byla udržována bez dekorací jako nedotčené plátno čekající na malířův štětec. Holé stěny nyní zdobily fresky v odstínech drahokamů zobrazující slávu Castellane. Kel nevěděl, jak je to možné. (Později zjistil, že jsou to průhledná plátna spuštěná přes stěny, a vůbec ne malovaná.) *Podívejte*, jako by ty výjevy říkaly, *jak velkolepé a skvělé je naše město*.

Podlahy byly pokryty tlustými marakandskými koberci a podél východní stěny byly otaženy závěsy, které odhalovaly slou-

pové podloubí. Mezi sloupy byly v květináčích rozmístěny stromy natřené zlatou barvou. I jejich listy byly zlacené a z větví jim visela jablka a bobule z barevného skla. Na galerii nad podloubím vyhrával orchestr hudebníků vystrojených v královských barvách – červené a zlaté. Obří krb vypadal pořád stejně, ale teď v něm plápolal oheň dost velký na to, aby se na něm upekl tučet volů.

Obyvatelé Velkého vrchu vytvořili pestrobarevný zářící špalír ke dlouhému stolu, usmívali se a skláněli hlavy, když mezi nimi královská rodina kráčela sálem. Bensimon v lázni Kelovi nařídil, aby držel hlavu vzhůru a nedíval se ani doprava, ani doleva, ale Kel si nemohl pomoci.

Muži byli oděni v brokátových kabátcích a vysokých botách ze zdobené kůže; ženy zase připomínaly vznášející se obláčky z hedvábí a saténu, mašlí a krajek, a vlasy měly vyčesané a sepnuté ozdobami všemožných tvarů: zlatými růžemi, stříbrnými lilie-mi, zlacenými hvězdami či mosaznými meči. Ta nádhera jako by byla převzata z výjevů, které malovali a nabízeli malíři na Dobytčím trhu, kam jejich výtvary chodili okukovat měšťanští synkové i dcerky lační po klepech ze života šlechtických rodů, do nichž se přiženit či přivdat bylo snem každého z nich.

Bensimon srovnal krok s Kelem. Když došli k hodovní tabuli, dav šlechticů prořdl. Stůl vypadal stejně jako předtím, jen tu byla přidána další výzdoba. Pozlacená paví pera splývala po okrajích zlatých stolních mis a středem stolu se vinula stuha z lilií protkaná zlatými řetízky. Jejich vtíravá a až příliš sladká vůně se linula celým sálem.

Jako omámený se Kel nechal vést Bensimonem k jednomu ze tří vysokých křesel seskupených uprostřed stolu. Královna se ocitla po Kelově levici; po jeho pravici pak pohledná dívka přibližně v jeho věku ve světle žlutém hedvábí se sytě blond vlasy natočenými do tuhých loken.

Kel střelil pohledem po Bensimonovi a s vypětím vůle přemáhal příval paniky. Proč ho posadili vedle jiného dítěte? Dospělý by

ho mohl ignorovat, ale ta blondatá dívka už se na něj dívala s živou zvědavostí, která naznačovala, že prince Conora nejspíš dobře zná.

Bensimon jen pozvedl obočí a mlčky zaujal místo hned za královým křeslem. Blondatá dívka se ke Kelovi naklonila přes talíř a zašeptala: „Slyšela jsem, že jsi onemocněl. Nečekala jsem, že tu budeš.“

Kel pochopil, že se mu nabízí záchranné lano, a také se ho hned chytil. „Král na tom trval,“ pronesl potichu. Doufejme, že tak princ svého otce nazývá. Bensimon sice řekl, že díky talismanu bude jako princ působit i vypadat, ale slova, která řekl, to určitě nezměnilo. Pečlivě je tedy vybíral a myslel přitom na všechny ty hry, kdy si s Casem hráli na urozené dobrodruhy a svou řeč modulovali podle řeči šlechticů, o kterých četli v knihách. „Neměl jsem na výběr.“

Blondatá dívka pohodila kadeřemi. „Ale ty *jsi* doopravdy nemocný,“ prohlásila. „Jindy bys ztropil povyk, že sem musíš, nebo by sis z toho aspoň dělal legraci.“

I tuto informaci si Kel v duchu uložil. Princ tedy snadno vybuchne a rád dělá vtipy. Takže to mají společné. Užitečné zjištění.

„Antonetto,“ oslovila tiše Kelovu blond společnici žena sedící naproti nim. „Sed' rovně.“

Antonetta. Tak se tedy ta dívka jmenuje a ta žena musí být její matka, usoudil Kel. Byla to dáma velmi krásná, s kudrnatými světlými vlasy a dmoucím se poprsím v živůtku šatů ze surového hedvábí stejné barvy, jako měla její dcera. Její pozornost však spočinula na Antonettě jen na okamžik, než se dala do rozhovoru se svým sousedem, mužem s černou brádkou a nápadným klenutým obočím.

„Kdo je ten muž?“ zamumlal Kel k Antonettě, která teď seděla strnule vzpřímeně. „Ten, co flirtuje s tvou matkou?“

Bylo to poněkud troufalé, ale Antonetta se jen ušklíbla – jako by takový komentář od Conora Aureliana očekávala. „Ty ho nepoznáváš?“ opáčila nevěřicně, zatímco si skládala ubrousek v klí-

ně. Kel ji pohotově napodobil. „To je Senex Petro d’Ustini, jeden z velvyslanců ze Sarthe. Vedle něj je Sena Anessa Toderino.“

Samozřejmě. Kel měl toho muže a ženu, oba v typické sarthské tmavé modři, okamžitě poznat. Senex Petrova safírová náušnice třpytivě kontrastovala s jeho olivovou pletí, zatímco Sena Anessa byla nápadná bohatou hřívou vlasů spletenou do uzlů a výrazným patricijským nosem.

O jedno místo dál seděl další chlapec přibližně v Kelově věku, s rovnými černými vlasy a šibalským výrazem ve tváři. Vypadal na Šenčeňana. Mrkl na Kela, který si ho okamžitě oblíbil, ačkoli věděl, že to mrknutí nebylo určeno jemu, nýbrž princí Conorovi.

„Vidím, že se Joss snaží upoutat tvoji pozornost,“ řekla Antonetta a usklíbala se na chlapce. Nebyl to nepřátelský pošklebek, spíš škádlivý. „Nejspíš je nešťastný, že musí sedět vedle Artala Gremonta.“

Antonetta musela mít na mysli podsaditého muže s tlustým krkem po Jossově levici. Vlasy měl ostříhané nakrátko jako voják a na rukávu měl gladiátorský chránič předloktí, který na damaškovém hedvábí jeho tuniky působil poněkud směšně. Kel už jeho jméno zaslechl. Přestože byl šlechtic, bavil se zápasením v Aréně s nejslavnějšími bojovníky Castellane. Každý – snad kromě Gremonta, který byl jedním z očekávaných dědiců čajového a kávového Privilegia – věděl, že hry jsou zmanipulované v jeho prospěch.

„Lady Alleynová,“ oslovil Senex d’Ustini Antonettinu matku. „Vaše šaty jsou opravdu nádherné. Vidím správně na manžetách sarthskou výšivku *sontoso*? Jste skutečně živoucím důkazem úspěšnosti obchodu s hedvábím.“

Lady Alleynová? Rod Alleynů držel hedvábné Privilegium, což znamenalo, že Antonetta, která si právě hrála s vidličkou, zdědí nejvýnosnější ze všech Privilegií. Kelovi se nervozitou sevřel žaludek.

„Hedvábí má kromě módy i jiné využití,“ vložila se do hovoru Antonetta. „Aškarové je využívají na obvazy a nitě. Dají se z něj vyrobit plachty a v Šen-čenu se na ně píše místo papíru.“

Sena Anessa se zasmála. „Velmi chytrá, naše demoselle Antonetta –“

„Snad až příliš chytrá,“ poznamenal Artal Gremont. „O přechytralé dívky nikdo nestojí. Nemám pravdu, Montfaucone?“

Montfaucon byl podle všeho ten muž, co seděl naproti němu. Byl honosně oblečený do křiklavě růžového sametu se stříbrnými prýmkami, které nápadně kontrastovaly s jeho sytě hnědou pletí. „Gremonte,“ začal podrážděně, ale větu nedokončil, protože začali nosit jídlo.

A jaké jídlo! To nebyla kaše nebo guláš jako v sirotčinci. Tady se na stole začali objevovat pečení kapouni s bílým zelím, kachny plněné kořeněnými švestkami, bylinkové a sýrové koláče, celé grilované ryby s olejem a citronem a sarthská jídla jako vepřové podlévané růžovou vodou na těstovinách.

Můžeš jíst, kolik chceš, pokud ti nebude špatně, řekl Bensimon.

Kel se dal do díla. Dobrou polovinu života měl hlad, ale právě teď byl vyhládlý jako vlk, protože všechno, co měl v žaludku, skončilo na Jolivetových botách. Snažil se napodobit, co ostatní dělali s příbory, ale ruce byly rychlejší než nože a vidličky. Když zabořil prsty do plátku sýrového koláče se šalvějí, viděl, jak se na něj Bensimon zamračil.

Všiml si, že Antonetta nejí, jen se zuřivým výrazem ve tváři klopí zrak do talíře. Naparáděný Montfaucon mrkl jejím směrem. „Když se podaří, že jdou krása a moudrost ruku v ruce, je to na prostý ideál, ale obvykle nás bohové obdaří buďto jedním nebo druhým. Myslím však, že naše Antonetta by mohla být jednou z oněch šťastných výjimek.“

„Člověk nemůže mít všechno, jinak by bohové začali smrtelníkům závidět,“ namítl další muž, nápadný chladným očima. Měl úzkou tvář a světle olivovou pleť a Kelovi připomínal ilustrace castellanských šlechticů z časů před stovkami let, jež vídal v učebnicích. „Nestalo se to náhodou Callatským? Vztyčili své věže příliš blízko nebes, vysmívali se bohům svými úspěchy, a proto bylo jejich impérium zničeno!“

„Nač to hned vidět tak černě, Rovergi,“ řekl laskavě vyhlížející postarší muž. Podle toho, jak byl bledý, Kel usoudil, že na slunce zrovna moc nechodí. „Říše mají sklon k entropii, víte? Je těžké zvládnout tolik moci. Tak mě to alespoň kdysi dávno učili.“ Usmál se na Kela. „Neučili vás totéž, princí?“

Všichni se otočili, aby se uctivě podívali na Kela, který se v tu chvíli málem zakuckal koláčem. Hlavou mu zavířily divoké představy, co se stane v okamžiku, kdy všichni zjistí, že není korunním princem. Obstoupí ho palácová stráž, odvedou ho z paláce a hodí přes hradby, odkud se skutálí po svahu, až šplouchne do oceánu a sežere ho krokodýl.

„Ale sieure Cazalet,“ namítla Antonetta, „nejste snad pánem nad vším bohatstvím v Castellane? A nepředstavuje bohatství také moc?“

Cazalet. Kel si uvědomil, že to jméno zná – Privilegiem Cazaletů bylo bankovníctví, a zlatým mincím místní měny se někdy hovorově říkalo cazalety.

„Vidíte?“ řekl Artal Gremont. „Přechytralá.“

Kel na tváři vyloudil masku strojeného úsměvu. Nedokázal příliš roztáhnout ústa, což bylo pravděpodobně štěstí; dodalo to jeho tváři vzhled úsměvu spíše chladného než nadšeného. Nadšení, jak později zjistil, by bylo u prince považováno za podezřelé. „Samozřejmě se stále učím, sieure Cazalet,“ řekl, „ale mudrci říkají, že kdo touží po všem, všechno ztratí.“

Bensimonovi zacukaly koutky a po královnině tváři se mihl výraz nelíčeného překvapení. Vzápětí se opět ovládla. Antonetta se usmála, což Kela potěšilo.

Král na toto prohlášení dvojníka svého syna vůbec nereagoval, ale rusovlasá vyslankyně ze Sarthe se zasmála. „Váš syn je báječně sečtělý, Markusi.“

„Děkuji, Seno Anesso,“ řekla královna. Král dál mlčel a jen si Kela pozorně prohlížel přes okraj svého vysokého stříbrného poháru.

„To bylo hezky řečeno,“ pošeptala Kelovi Antonetta. Oči se jí leskly, takže teď vypadala ještě mnohem hezčí. Kelovi se znovu sevřel žaludek, neznámým a tentokrát ne nepříjemným způsobem. „Možná nejsi tak nemocný.“

„Kdepak,“ vyhrkl Kel horlivě. „Je mi hrozně špatně. Každou chvíli můžu na něco zapomenout.“

Dospěli se vrátili ke svým rozhovorům. Kel je jen stěží stačil sledovat – zaznívalo tu příliš mnoho jmen, která neznal, a to jak lidí, tak věcí, jako byly smlouvy a obchodní dohody. Hovor kolem něj nerušeně šuměl, dokud se Senex Petro neobrátil ke králi s nevinným úsměvem a nezeptal se: „Když už mluvíme o nehorázných požadavcích, Vaše Výsosti, jsou nějaké novinky o Králi Hadrníkovi?“

Kel vykulil oči. O Králi Hadrníkovi slyšel, tak jako všichni dole v sídelním městě Castellane, ale nenapadlo by ho, že ho zná i šlechta. Král Hadrník patřil do ulic města, do stínů, kam se neodvažovali ani Strážci, do hráčských doupat a bezdomoveckých pelechů Bludiště.

Jednou se Kel zeptal sestry Bonafilie, jak je Král Hadrník starý. Odpověděla, že co její paměť sahá, byl tu vždy, a v jeho zjevu bylo skutečně cosi nadčasového, když kráčel temnými uličkami Castellane celý v černém, s armádou kapsářů a pobudů připravených uposlechnout každé jeho slovo, každé nepatrné pokývnutí. Nebál se Šípové gardy ani městských stráží. Nebál se vůbec ničeho.

„Je to zločinec,“ pronesl král naoko lhostejně. „Ti budou existovat vždy.“

„Ale on si říká král,“ připomněl Petro se stále stejně nenuceným úsměvem. „Nepřipadá vám to jako provokace?“

Sena Anessa vypadala znepokojeně. Kel si pomyslel, že takovéhle napětí zavládne ve třídě, když někdo někoho uhodí. Všichni čekají, zda bude úder vrácen, nebo ignorován. Přátelé toho, kdo uhodil, znervózní. Vrhnout se do útoku je vždy riskantní.

Ale Markus se jen usmál. „Nepředstavuje pro mě žádnou hrozbu,“ řekl. „Na hradního pána si hraje každé dítě, ale pro Marivent

to není žádná výzva. Mohli bychom se vrátit k otázkám, které jsem nastolil dříve, ohledně Úzkého průsmyku?“

Sena Anessa vypadala, že se jí ulevilo. „Skvělý nápad,“ řekla a kolem stolu se začaly ozývat poznámky k obchodu a Velké jihozápadní cestě, kterým ovšem Kel rozuměl stejně, jako kdyby byly pronášeny v sarthštině.

Antonetta mu poklepala na zápěstí tupou stranou nože. „Přinášejí dezert,“ řekla a pokynula Kelovi, aby zvedl svůj příbor. „Měl jsi pravdu. *Opravdu* zapomínáš.“

Dokud se na stole neobjevily sladkosti, byl Kel téměř přesvědčen, že už se do něj nemůže nic vejít. Mýlil se. Švestky a broskve nakládané v růžové vodě a medu, okvětní plátky krystalizované v cukru, poháry sladkokyselého ledového šerbetu, hrnky slazené čokolády a smetany, pudinky posázené semínky granátového jablka a kola marcipánových dortů zdobených barevnou pastelovou polevou, to vše bylo neodolatelným lákadlem.

Když přinesli poslední stříbrný podnos, na kterém byl nádherný dort ve tvaru fénixe, bohatě zdobený zlatem a bronzem, každé třpytivé křídlo dokonalé až do posledního peříčka, spustila hudba jemnou melodii. Jakmile sluhové položili obří táč na stůl, dort prudce vzplanul. Sálem to obdivně zahučelo.

Kel nechápal, co je tak obdivuhodného na zapálení tak báječného dortu, ale věděl, že se má tvářit ohromeně, když před něj položili kousek fénixova dezertu, jenž se jen třpytil na zlatém talíři. Byl to piškotový dort v tvrdé, lesklé polevě připomínající krovky velkého zlatavého brouka.

Skoro mu připadalo škoda to sníst. Vždy považoval za jednu z největších tragédií Rozštěpení, že svět nejenže přišel o téměř veškerou magii, ale že přes noc vymizela stvoření jako fénixové a draci, mantikory a baziliškové.

Nakonec však přece jen z dortu před sebou odlomil kousek polevy a vložil si ji do úst. Na jazyku vzápětí pocítil explozi chutí výraznějších, než jaké kdy poznal. Bylo to tisíckrát sladší než jablka,

a navíc v tom bylo znát koření i vůně květin. Přitiskl si jazyk zezadu na zuby napůl omámený tím přívalem chuti a vůně.

Přál si, aby mohl zavřít oči. Všechno jako by se před ním rozplývalo a zároveň bylo až příliš jasné a ostré. Slyšel tlukot vlastního srdce, a kromě něj i hlasy šlechticů, klábosení a smích podbarvené pronikavým zvukem, jako když nože párají hedvábí. Věděl, že pod vším tím smíchem spolu ti lidé svými slovy svádějí souboj, navzájem se urážejí, provokují i lichotí jeden druhému v jazyce, který sice znal, ale nerozuměl mu.

Přes trásnitou oponu svých řas viděl krále, jak se dívá na fénixův dort. Na jeho tváři se objevil jakýsi unavený odpor, který Kela překvapil. Nevěřil, že by panovník mohl tak silně vnímat pouhou cukrovinku; král zajisté musí myslet na něco jiného.

S ubíhajícím časem se o Kela začínal pokoušet spánek; očividně z něj spadl strach a zmocnila se ho úlevná únava. Nakonec si položil do klína nůž a pokaždé, když si uvědomil, že se propadá do říše snů, sevřel ho v dlani a bolest ho probrala.

Nezdálo se, že by hostina měla skončit, spíše jako by zvolna odeznívala. Hosté se rozcházeli po malých skupinkách. Joss Falconet mu na rozloučenou zamával a odešel sám. Antonetta Kela políbila na tvář, což mu rozbušilo srdce a zčervenal natolik, že mohl jen doufat, že si toho nikdo nevšiml.

Hudba pozvolna slábla, až utichla docela. Paví pera, tonoucí pod tíhou zlaté barvy, visela jako hlavy ospalých dětí. Oheň dohořel a zbyly z něj jen třešňově žhnoucí oharky, když v sále zůstal jen královský pár a rádce.

A Kel.

„No, soudím, že to šlo docela dobře, drahý,“ poznamenala královna. Stále seděla u stolu a svými dlouhými prsty zvolna loupala zelenou slupku ze sladkého citrusu. „Vzhledem k tomu, jak urputně Sarthové dokážou lpět na sebemenších detailech.“

Král neodpověděl. Místo toho vstal a podíval se spatra na Kela. Bylo to jako být pozorován obrem. „Ten chlapec je nečekaně vzdě-

laný,“ prohlásil hlasem drsným a hlubokým, jako by vycházel z nějakého zatopeného města. „Očekával bych, že nebude mít jiné znatlosti než ty, co pochytil v ulicích.“

„Pochází z jednoho ze sirotčinců Vaší Výsosti,“ řekl Bensimon. „Mají knihy a učí se. Toto je ovoce královské štědrosti.“

„Jedl jako vyhladovělé zvíře,“ poznamenala královna a vyloupala korálově oranžovou dužinu dalandanu. Její hlas zněl medově, a přitom skřípal jako brusný papír. „Bylo to nechutné.“

„Tu chybu si uvědomil a ovládl se,“ řekl Bensimon. „To je důležité. A s Antonettou Alleynovou si vedl dobře. Je to Conorova přítelkyně. Pokud si ona nevšimla rozdílu, pak kdo jiný?“

Kel si odkašlal. Bylo zvláštní poslouchat, jak o něm mluví, jako by tam nebyl. „Chtěl bych se už vrátit.“

Královna zvedla oči od ovoce. Král i Bensimon se na Kela rovněž mlčky podívali. Pokusil se představit si, jak vstane, napřáhne ruku a řekne: *Děkuji, ale už odcházím*. Možná by se mohl zdvořile uklonit. Jednoho dne to bude příběh, kterým se bude chlubit – jeho jediná noc, kdy zblízka viděl, jak vypadá moc. Kdy si uvědomil, že v jednu chvíli působí jako samet a vzápětí se změní v ostří nože.

Brzy se však vzpamatoval. Tohle mu nikdy vyprávět nedovolí.

„Vrátit?“ opakovala po něm královna. „Zpátky do toho špinavého sirotčince, je to tak? Nejsi zrovna moc vděčný.“ Olízla si palec. „Bensimone? Řekl jsi, že bude vděčný.“

„Ještě nezná pravý účel své návštěvy,“ opáčil Bensimon. „Pokud ho shledáte přijatelným, vysvětlím mu to. Předpokládám, že pak bude opravdu velmi vděčný.“

Královna se zamračila. „Nemyslím...“

„Je přijatelný,“ ozval se král. „Pokud bude Conor souhlasit.“ Luskal prsty. „Vysvětlí mu to, Mayeshi. Budu ve Hvězdné věži. Je jasná noc.“

Po těch slovech se otočil na podpatku a odešel. Královna s temným vzpurným leskem v očích odešla obklopena palácovou stráží, aniž by se na Kela ještě podívala.

Bylo to jako předtím – v sále nezůstal nikdo jiný než Kel a králův rádce. Jen tu teď byly zbytky jídla rozházené po stole. Hudebníci odešli, oheň dohořel na popel.

Kel pod stolem svíral a rozvíral dlaň lepkavou od krve. Podíval se na Bensimona. „Říkal jste... že se vrátím.“

„Nevěděl jsem, jestli tě král schválí nebo ne,“ řekl Bensimon. „Zdá se, že jsi prošel. Vstávej. Ještě jsme neskončili.“

Kel nesnášel, když dospělí mluvili v množném čísle, a přitom tím mysleli *jeho*. Zamračil se, ale znovu Bensimona následoval klikatými chodbami paláce. Mnoho pochodní už bylo zhasnuto; neviděl dobře na cestu a klopýtl, když vystupovali po masivním schodišti, které jako by se stáčelo samo do sebe a připomínalo tím vnitřek mušle.

Ještě pár zákrutů a Bensimon ho vedl mramorovou chodbou do velké místnosti. Ta byla alespoň osvětlená, takže si Kel všiml, že je vymalovaná jemnými tóny okrové a modré. V jednom rohu stála postel potažená sametem a vedle ní druhá – menší. To Kela zmátlo. Je snad jedna postel pro rodiče a druhá pro dítě? Jinak tu ale přítomnosti dětí nic nenasvědčovalo. Nábytek byl z leštěného mahagonu vykládaného slonovinou a malby na stěnách znázorňovaly Lotana, otce bohů, s jeho třemi syny: Ascalonem, Anibalem a Aigonem. Válka, smrt a moře. Otvorem ve stropě vedlo nahoru železné točité schodiště.

Na stole opodál ležela změť různých zbraní. Kel o zbraních nic nevěděl a většinu z nich nedokázal ani pojmenovat, i když si byl téměř jist, že některé z nich jsou dýky a jiné krátké meče. Měly elegantně vyřezávané rukojeti ze slonoviny a nefritu vykládané různobarevnými drahokamy.

U dveří nastal jakýsi rozruch. Kel vzhlédl a spatřil na prahu hlouček palácových strážců, jejichž pestré uniformy působily jako vír plamenů. Mezi nimi se objevil chlapec, který prošel dveřmi a rychle je za sebou zavřel.

Bensimon se napřímil, ale nevypadal nijak překvapeně. „Princi Conore...“

Kel cítil, jak mu vynechalo srdce. Tohle je tedy ten chlapec, za kterého se vydával. Chlapec, který zjevně není nijak nemocný. Teď pochopil, že to všechno byla zkouška – a že tohle je jakási její poslední část.

Korunní princ celý v ocelové modři stejně jako Kel. Neměl na hlavě zlatou čelenku ani korunu, ale Kel by v něm i bez toho poznal prince. Na svůj věk byl vysoký, měl jemné matčiny rysy a v jeho očích i za usměvavým výrazem ve tváři problikávala jiskra, která v Kelovi vyvolávala úsměv, což bylo samo o sobě dost překvapivé. Věděl, že by ten kluk měl budit respekt – patří přece do královské rodiny – a tak tomu i bylo, a přesto by se Kel na prince nejraději usmál.

I když nemohl být starší než Kel, působil Conor mnohem dospěleji, když lehkým krokem přešel místnost a zeptal se: „Tak jaké to bylo v mé kůži?“

Kela nečekaně prudce zabolelo u srdce. *Chci být jako on, pomyslel si náhle. Chci procházet světem, jako by se sám přetvářel podle mých snů a tužeb. Chci žít, jako bych se mohl prsty dotknout hvězd a kdykoliv si pro ně sáhnout jako pro své hračky.*

Bylo zvláštní chtít něco, o čem jste nikdy neměli tušení, že byste mohli chtít.

Kel jen přikývl, jako by chtěl říct, že je všechno v pořádku. Conor naklonil hlavu na stranu jako zvědavé ptáče. Přistoupil ke Kelovi blíž a bez jakéhokoliv ostychu ho vzal za ruku a otočil ji.

Vzápětí se Conor polekaně zajíkl. Přes Kelovu dlaň se táhly četné řezné rány od nože.

„Snažil jsem se neusnout,“ řekl Kel. Díval se na svou ruku vedle Conorovy. Jeho vlastní kůže byla od opálení o odstín tmavší a Conorovy dlaně byly hladké, bez jizev či puchýřů.

„Ano, viděl jsem,“ řekl Conor. „Díval jsem se. Zpoza plátna.“

Pustil Kelovu ruku.

„Skutečně působivá odhodlanost,“ poznamenal Bensimon. „A odolnost vůči bolesti.“

Conorův pohled byl pevný, jasný a šedý. *Oči máš jiné*, řekl prve Bensimon. „Nech nás, Mayeshi,“ řekl princ. „Promluví si s Kelem sám.“

Kel by očekával, že poradce něco namítne. Spíš se mu ale zdálo, že Mayesh Bensimon potlačuje úsměv. „Jak si přejete,“ řekl a vypnul z místnosti, jen za ním šedý plášť zavířil.

Když zmizel, Kel náhle znejistěl. Bensimona znal v paláci ze všech nejdéle. Princ Conor, ačkoli ho Kel celou noc hrál, byl pro něj cizí. Sledoval, jak Conor přešel ke stolu a zvedl jednu z dýk a pak další. Možná to skončí tady a teď, napadlo Kela a neubránil se pocitu zděšení. Napřed ta cesta, pak ta bizarní večere a teď ho tu korunní princ ubodá k smrti.

„Máš rád zbraně?“ otázal se Conor. „Mohl bych ti dát dýku, jestli chceš.“

Kela neobyčejně potěšilo, že správně identifikoval dýky. Situace se však nezdála o nic nadějnější. „Co bych s ní dělal?“ zeptal se podezřívavě.

Conor se křivě usmál. „Nevím, co se ti líbí, chápeš?“ řekl. „Snažím se přijít na to, jak tě přesvědčit, abys zůstal.“

„Zůstal? Tady? V paláci?“

Conor se posadil na kraj menší postele. „Můj otec vyrostl v království Malgasi,“ řekl. „Mají tam takovou tradici. Když princ dovrší deset let, dostane jakéhosi osobního strážce. *Királar*, říkají mu. Živý štít. Má zastupovat prince a chránit ho před nebezpečím. Učí se pohybovat a mluvit jako on, obléká se jako on. Prostě ho přetvoří, aby vypadal jako princ.“

„Přetvoří?“ zopakoval Kel.

„Talismany, kouzla. Bylinkové kapky, co změní barvu očí.“ Povzdechl si. „Nezní to asi zrovna příjemně, ale řekl jsem si, že k tobě budu upřímný. Nemá smysl nebýt. Nakonec bys to stejně zjistil.“

„Chceš po mně,“ řekl Kel pomalu, „abych byl tvým živým štítem?“

Conor přikývl. „Můj otec by ti to mohl nařídít, ale já nechci nikoho, kdo by to dělal z donucení. Stojím o někoho, kdo to *chce* dělat. A taky nechci nikoho odtrhávat od rodiny. Proto... jsi ze sirotčince?“

Kel přikývl. Byl tak ohromen, že nebyl schopen slova.

Conor se poněkud uvolnil. „To je dobře. Aspoň že mi Jolivet nelhal.“ Podíval se na Kela. „Co myslíš?“

„Myslím,“ řekl Kel, „že to zní nebezpečně a bude to nejspíš i obtížné. A taky myslím, že pokud hledáš někoho, kdo to *chce* dělat, nemusí to být snadné.“

Conor bolestně vydechl. „Přesně jak říkáš.“

Vypadal vyčerpaně, což jen zdůraznilo bizarnost celé situace. Kel nevěděl, co očekávat od setkání s korunním princem z Castellane, ale rozhodně nečekal, že bude v *depresi*. „No, mohl bys mě *zkusit* přesvědčit,“ řekl. „Pověz mi, co bych z toho měl já.“

Conor vzhlédl a oči se mu rozjasnily. „Vážně?“ Napřímil se. „No, bydlel bys v paláci. Měl bys, co by sis přál. Tedy skoro všechno. V rozumných mezích, samozřejmě, ale pokud jde třeba o oblečení nebo knihy nebo... no, pak opravdu cokoliv. Cokoliv jsi viděl ve výkladu, mohl bys mít. Pokud by to tedy nebyl třeba jadeitový slon nebo něco podobného.“

„Ten mi přijde dost nepraktický,“ poznamenal Kel vážně a snažil se potlačit úsměv.

„Učili bychom se spolu,“ pokračoval Conor. „Jolivet není zrovna nejpříjemnější společník, ale je to nejlepší trenér šermu. Stal by ses špičkovým bojovníkem. A moji učitelé mě učí všechno, co se dá naučit – tebe by učili taky. Mluvil bys tuctem jazyků, znal bys historii celého Dannemore, různá souhvězdí i všechny důležité vzorce.“

Kel si uvědomil, že se v něm nezávisle na jeho vůli cosi zatetelo. Jako by se v něm roznítla jiskřička. Zaskočilo ho to. Neočekával, že by mohl pocítit skutečné pokušení.

„Nikdy už bys neměl hlad,“ řekl Conor tiše. „A nikdy bys nebyl sám. Spal bys tady, vedle mě, a byli bychom pořád spolu. Žil bys neobyčejný život.“

Kel se opřel zády o stůl. *Neobyčejný*. To slovo znal hlavně z vyučování.

Conor se vzrušeně předklonil. „Potkával bys královské rody ze všech končin, včetně potomků slavných hrdinů. Viděl bys, jak tančí největší tanečníci, poslouchal bys nejlepší hudebníky. Viděl bys věci, které sotvakdo kdy uvidí. Procestoval bys celý svět.“

Kel si vzpomněl na *Bílou skálu* kotvící poblíž sirotčince; to byla loď, na které se plavil s Casem přes pomyslné oceány. Myslel na kuličky a kamínky, kterými zatěžkávali svou mapu v nikdy nekončící hře na mořeplavce. Oba ale vždy věděli, že ty vzdálené země nikdy neuvidí.

„Vidět svět,“ řekl. „S tebou?“

Conor horlivě přikývl. „Většinou nebudeš předstírat, že ty jsi já. Dostaneš novou totožnost. Šlechtické jméno. A až se stanu králem, přestaneš být živým štítem. Budeš pak stejně jako teď Jolivet velitelem nejlepších vojáků Castellane. Šípové gardy. A jednoho dne můžeš odejít s poctami a bohatstvím.“

Pocty, to znělo nudně, na rozdíl od bohatství.

„Ale možná jsi měl jinou představu o tom, co bys chtěl dělat? Třeba ses chtěl stát obchodníkem nebo cechmistrem?“ otázal se Conor nejistě. Vypadal unaveně. Kela by nikdy nenapadlo, že by chlapec z bohatého rodu mohl takhle vypadat. „Nebudu tě tu držet proti tvé vůli. Řekl jsem to i svému otci.“

Řekl jsem to svému otci. To, že tím myslel krále, bylo dost divné samo o sobě, ale ještě podivnější bylo, že Kel viděl, že se Conorovi třesou sepjaté ruce. Šokovaně si uvědomil, že ho Conor opravdu potřebuje. Nikdy předtím ho nikdo nepotřeboval. Cas byl jeho přítel, ale Cas ho *nepotřeboval*, ani sestra Bonafilie a ani nikdo jiný. Rodiče potřebují své děti, ale on rodiče nikdy nepoznal. Nevěděl, co to znamená, když někdo někoho potřebuje – netušil, že pak má člověk snahu toho druhého chránit. Ke svému vlastnímu překvapení si uvědomil, že on chce chránit právě tohoto chlapce, korunního prince Castellane. Chtěl stát mezi ním a mračny hrožících

střel. Chtěl tvořit pevnou hráz a zničit každého nepřítele, který by chtěl Conoru Aurelianovi ublížit.

Byla to první věc, kterou *chtěl* udělat od chvíle, kdy prošel brannou paláce. No, napřed se chtěl najíst.

Možná jsi měl jinou představu o tom, co bys chtěl dělat? Třeba ses chtěl stát obchodníkem nebo cechmistrem? Až bude Kelovi šestnáct, ze sirotčince ho bez peněz vypudí do světa. Sirotčinec je tu proto, aby pomáhal dětem – výhradně dětem. Nevyučený a z velké části také nevzdělaný v ulicích Castellane o slušnou práci nezavádí. Dokonce i námořníci jsou ve svém řemesle cvičeni od dětství. Mohl by se protloukat jako lampář nebo poskok někde na lodi, kdyby měl štěstí, a byl by chudý jak kostelní myš. Nebo by mohl být zločincem – přidat se k některé bandě kapsářů nebo k Pavoukům, to byla ta nejvyšší meta, o jaké se kdy odvážil snít – a skončil by na šibenici před Tully.

Zhluboka se nadechl. „Říkáš *neobyčejný*?“

A Conorovou tváří se rozlil úsměv.

KAPITOLA PRVNÍ

Nechápu, proč se *teď* musím oženit,“ stěžoval si Conor Darash Aurelian, korunní princ z Castellane, vévoda z Marakandu (čestný titul, který zdědil po své matce) a mocnář ze Saremy (malého pustého ostrova poblíž Taprobany, který si už pár desítek let nárokovalo Castellane poté, co jedna jeho obchodní loď vyvěsila vlajku se lvem na těch pár metrech tamního pobřeží; pokud bylo známo, vlajka tam zůstala, takže nárok Castellane na ten kus skály v moři zůstal nezpochybněn).

Kel se jen pousmál. Conor vypadal dramaticky zarmoucený, což ve skutečnosti nemuselo znamenat, že se dramaticky zarmoucený také cítí. Kel znal Conorovo chování lépe než své vlastní. Conor mohl být našťvaný kvůli nátlaku, aby se oženil, ale zrovna tak ho mohl popudit proslov, který mu královna nařídila přednést dnes na Valeriánském náměstí (což byl důvod, proč byli s Conorem momentálně nacpaní v kočáře se zatemněnými okny, kde se zalykali horkem zaboření do sametových polštářů a z protějších sedadel na ně upřeně civěli Jolivet a Mayesh). Nebo nemusel být našťvaný vůbec a jednoduše jen popouštěl uzdu svému smyslu pro dramaticko.

Ať tak či onak, nebyl to Kelův problém. Nebyl to on, kdo se snažil Conora přemluvit k politicky výhodnému sňatku. Naopak – on s tím nápadem v duchu nesouhlasil. Docela mu vyhovovalo, jak se věci mají, a Conorův sňatek by narušil rovnováhu.

„Tak se nežeňte,“ zavrčel Jolivet. Tvářil se podmračeně jako vždy, přestože byl vyšňořený v kompletní uniformě – kilometry zlatých šňůr, šarlatová blůza i kalhoty a přilba tak obřadně nazdobená, že když ji měl teď položenou na klíně, chochol per ho šimral na bradě. Mayesh Bensimon vedle něj vypadal jako oškubaná šedivá vrána: měl na sobě prostý rádčovský hábit a vlnité bílé vlasy mu splyývaly přes límec. Jako Aškar směl ovšem na veřejnosti nosit pouze modrou nebo šedou, což značně omezovalo jakékoli potenciální módní výstřelky. „Králem Castellane může být ten váš bratranec z Detmarchu a vy se můžete postavit do čela armády. Alespoň si generál Archambault na hranicích odpočine.“

Kel měl co dělat, aby se nezasmál nahlas. Bylo pravdou, že když měla královská rodina v Castellane více než jednoho dědice, druhý byl obvykle předurčen stát se velitelem armády. Kdyby měl Conor sourozence, mohl by si s ním vyměnit místo, i když si Kel ani v nejdivočejších snech nedokázal představit, že by Conor něco takového dělal. Nenáviděl hmyz a špínu, a v armádě, pokud to Kel pochopil správně, by si užil spoustu obojího. Kromě toho byl mladý – bylo mu teprve třiadvacet – a měl spoustu času na to, aby se oženil a zplodil dědice. Mayesh a Jolivet byli prostě jen nervózní jako staré kvočny.

Conor pozvedl obočí. „Nesmysl,“ prohlásil. „Vypadám příliš dobře na to, abych riskoval, že si zkazím vizáž v bitvě.“

„Jizvy mohou být přitažlivé,“ poznamenal Kel. „Podívej se na Montfaucona, jak je neustále obklopený obdivovatelkami.“

„Kdybys si tak mohl být jistý, že když odejdu bojovat, vrátím se jen se šviháckou jizvou ve tváři,“ řekl Conor. „Pravděpodobnější výsledek – bodnutí do obličeje – už tolik lákavý není. Každopádně mi není známo, že by teď zrovna probíhala nějaká válka.“ Conor za řeči vždy výrazně gestikuloval a Kelovi trvalo roky, než se mu podařilo tento jeho zvyk napodobit a naučit se mu. Ta trocha světla v kočáru se odrážela od Conorových prstenů, když máchal rukama. Byl okázale, bohatě oblečený, jak se slušelo na prince, kte-

rý se chystá oslovit svůj lid. Třetí nejlepší koruna – zlatý kroužek s leptanými křídly – a k tomu jemné vlněné kalhoty a kožený kabátec, v němž byly do ručně vydělané kůže vyřezané drobné kosočtverečky, aby bylo vidět hedvábí a kovový výplet košile vespod. Bylo v tom strašné horko, což Kel věděl, protože měl na sobě totéž.

„V současné době žádná válka skutečně není,“ přitakal Mayesh, „a upevňování spojenectví s jinými zeměmi prostřednictvím manželských svazků je jedním ze způsobů, jak zajistit, aby to tak zůstalo.“ Otevřel kožené desky, které měl položené na klíně. Uvnitř byly desítky portrétů a náčrtů na nejrůznějších druhích papíru, všechny zaslané panovnickými dvory a državami po celém Dannemore i mimo něj. „Princezna Aimada d'Eon ze Sarthe. Dvacet let, mluví šesti jazyky, matka byla proslulá krasavice, princezna je poslušnou...“

„Poslušná znamená nudná,“ skočil mu do řeči Conor. Stáhl si jeden ze svých prstenů a začal si ho přehazovat z ruky do ruky. Za letu v šeru kočáru jiskřil jako barevná světluška. „A co je mi do toho, jak vypadá její matka?“

„Třeba nabízejí dvě za cenu jedné,“ ozval se Kel a neuniklo mu, že se Conor usmál. Kel nebral svůj úděl živého štítu jen jako povinnost stát mezi korunním princem a případnou hroící újmou. Conor byl obvykle obklopen lidmi, kteří mu zoufale nudně a vážně radili, co má dělat, a Kel cítil, že je jeho povinností trochu to vyvažovat.

Mayeshe to ale zjevně nepobavilo. „Předpokládám,“ řekl, „že se tím naznačuje, že dcera bude jednoho dne stejně krásná jako její královská matka.“

„A to teď není?“ Conor vytrhl Mayeshovi papír. „Zrzavá,“ konstatoval suše. „Zrzavé vlasy nesnáším. A navíc – Sarthe?“

Jolivet si odfrkl. Než Castellane jako městský stát získalo svou nezávislost, bylo přístavním městem Magna Callatis – rozsáhlého impéria rozděleného nyní na tři samostatná království Sarthe, Valderan a Castellane. Valderan vznikl na úrodném jihu a připadla mu většina farem, jež nyní stát Castellane zásobovaly potravinami.

Castellane bylo pro změnu loděnicí a přístavem tehdejší říše, a Sarthe bylo jejím hlavním městem, které pohltilo někdejší imperiální město Aquila. Bylo všeobecně známo, že vládci Sarthe by rádi obnovili původní impérium. Šlo jim především o přístav Castellane, protože Sarthe bylo státem vnitrozemským a muselo platit vysoké poplatky Valderanu za přístup k pobřeží.

„Má pravdu,“ poznamenal Jolivet. „Proč tím Sarthe ještě posilovat?“

„Ano, proč vlastně?“ Mayesh vytáhl další list papíru. „Pak tady máme princeznu Elsabet Belmany z Malgasi.“

„Malgasi,“ řekl Jolivet zamyšleně. „Užitečný spojenec. Zvláště od té doby, co váš otec vyrostl u jejich dvora.“

„Zdatně obchodují s kořením, kožešinami a hedvábím a mají spoustu orné půdy, což by znamenalo ukončení naší závislosti na dodávkách obilí z Valderanu,“ poznamenal Mayesh, ale z jeho hlasu nadšení zrovna nečišlo.

„Orná půda,“ ozval se Conor. „Dlouho jsem neslyšel něco tak romantického. Kolik sonetů bylo napsáno o krásných ženách s obrovskými plochami orné půdy.“

„Pokud se tomu teď říká takhle,“ poznamenal Kel a Conor se zazubil, než si od Mayeshe vzal list pergamentu.

„O půdě bych se tak pohrdavě nevyjadřoval,“ zabručel Jolivet. „V obchodu jsme skutečná velmoc, ale pokud jde o území, máme pár čtverečních mil města a bažin.“

„Ale nejsou to jen tak ledajaké čtvereční míle,“ pronesl Kel pokojně a Mayesh se usmál. Conor zvedl list pergamentu, který mu sebral, aby Kelovi ukázal portrét mladé ženy s pronikavým pohledem, bledou pletí a černými vlasy. Čelo jí zdobil zlatý kroužek s rubínovým fénixem. Elsabet Belmany.

Kel se zamračil. „Mám pocit, jako bych to jméno nedávno zaslechl...“

Conor luskl prsty. „Ano. Nějaký skandál. Rod Belmany se u lidu Malgasi netěší zvláštní oblibě; proč se zaplétat do dalších potíží?“

Jolivet si podrážděně odfrkl. „Na odpůrce monarchie narazíte i v Castellane, Conore...“

Kel seškrábal kousek černé barvy z okna kočáru, zatímco se Conor a Mayesh dohadovali o tom, zda rod Aurelianů je nebo není všeobecně milován. Přes čistou plošku skla uviděl, že jedou po Ruta Magna. Tento poslední úsek Velké jihozápadní cesty, která vedla ze Šen-čou do Castellane, protínal hory od Úzkého průsmyku, táhl se skrz město a končil v přístavu. Kel často přemýšlel, jak vypadá druhý konec Velké jihozápadní cesty. Věděl, že silnice končí v hlavním městě Šen-čou, ale stala se jeho hlavní tepnou, jako tomu bylo v Castellane, nebo se prostě rozvětjuje do spleti ulic, jako když se řeka rozlévá v pobřežní rovině?

Conor mu vždycky říkal, že je divný, když přemýšlí o takových věcech. Kel však často snil o nekonečných dálkách. Z jejich okna v Mariventu viděl přístav a velké lodě vracející se ze Sayanu a Taprobany, z Kutani a Nyenschantzu. Jednou, říkal si v duchu často. Jednoho dne se ocitne na palubě jedné z těch velikánských lodí a popluje po nekonečné modré hladině oceánu připomínající zcuchané hedvábí. Doufal, že s Conorem po boku, i když zatím se Conorův slib, že procestují svět, nenaplnil. Kel věděl, že to není princova vina; rod Aurelianů jako by si chtěl udržet svého prince doma.

„No dobrá,“ odsekl Mayesh. Podrážděnost projevoval jen vzácně. Kel se k němu překvapeně otočil a uviděl, že rádce vytáhl další list. „Pokud nevyhovuje Malgasi, máme zde prince Florise z Gelstaadtu. Mladý, pohledný, a jednoho dne ovládne největší bankovní impérium na světě.“

Conor obecně preferoval ženy, ale v žádném případě to nebylo pravidlem. Pokud by se Conor oženil s jiným mužem, byla by za královskou matku vybrána žena dobrého původu, která by porodila Conorovo dítě, odkojila je a předala je oběma králům k výchově. Tak tomu bylo u Conorových prarodičů – prince z Castellane a lorda z Hanzy – a v Dannemore to obecně nebylo nijak neobvyklé.

Sňatky mezi dvěma královnami byly vzácnější, ale také to nebylo nic překvapivého.

„Bankovní impérium?“ Conor natáhl ruku. „Ukaž.“

Kel nahlédl princovi přes rameno. Chlapec vyobrazený na skice, jak se opírá o olši, byl pohledný, měl vlasy jak len a modré oči typické pro Gelstaadt – malou zemičku, jejíž liberální bankovní zákony z ní udělaly jednu z nejbohatších v Dannemore.

Conor vzhlédl. „Co myslíš, Kele?“

Atmosféra uvnitř kočáru se poněkud změnila. Kel, který strávil posledních deset let seznamováním s nepatrnými odstíny sociální interakce, to vycítil. Je živým štítem, princovým sluhou. Není mu dáno vyjadřovat vlastní názor, alespoň ne z pohledu Joliveta a Mayeshe. (To byla nejspíš jedna z mála věcí, na kterých se shodli.)

Kel ovšem nevěděl, proč by ho to mělo zajímat. Všichni, kdo pracovali v paláci, byli loajální ke královské krvi, ale on byl nade vše loajální ke Conorovi. Bylo to rozhodnutí, které učinil už dávno, ještě jako malý, ušmudlaný chlapec ve vypůjčených šatech, který poprvé stanul tváří v tvář princovi z Castellane. Ten mu nabídl neobyčejný život a také mu ho dal, a nejen to – pojilo se s tím i neobyčejné přátelství.

„Myslím,“ řekl nyní Kel, „že ten strom buď někdo nakreslil velmi malý, nebo je Floris z Gelstaadtu hotový obr.“

„Dobrý postřeh,“ prohlásil Conor. „Sotva si chci vzít někoho, kdo se nade mnou bude tyčit. Jak je vysoký, Mayeshi?“

Mayesh si povzdechl. „Dva metry deset.“

Conor se otrásl. „Mayeshi, snažíš se mě mučit? Princezna, kterou národ nemůže vystát, obr a zrzka? Takhle si ty představuješ zábavné žertování? Mě to připravilo o pár let života. Neměl bych to brát jako zradu?“

Mayesh zvedl další list pergamenu. „Princezna Anjelica z Kutani.“

Conor se napřímil. Zdálo se, že teď konečně ho něco zaujalo. Kel se mu nedivil. Na obrázku byla dívka tmavé pleti s hřívou

černých vlasů a zářivýma jantarovýma očima. Místo koruny měla vlasy potažené zlatou sítkou zdobenou diamanty ve tvaru hvězdy a na zápěstích se jí třpytilo další zlato. Byla přímo oslnivě krásná.

„Kutani?“ ozval se pochybovačně Jolivet. „Mohlo by si Castellane dovolit takové věno, jaké by jistě požadovali?“

Ostrovní království Kutani bylo centrem obchodu s kořením – kardamomem, pepřem, šafránem, zázvorem a hřebíčkem. To všechno tam rostlo nebo se tam s tím obchodovalo, díky čemuž bylo království přímo pohádkově bohaté. Podle Josse Falconeta, jehož domu bylo uděleno Privilegium obchodu s kořením, byl ostrovní vzduch provoněný kardamomem a pasáty tam vály přes pláže hebké jako pudr.

„To je pravda,“ řekl Mayesh a odložil pergamen. „Asi ne.“

Conorovi zablýsklo v očích. „Jsme dost bohatí,“ prohlásil. „Vrať mi to.“

Odbočili z Ruta Magna do úzké uličky za centrálním náměstím, které ohraničovaly čtyři nejstarší budovy ve městě. Všechny byly vybudovány z bílého mramoru, žilkovaného křemenem třpytícím se ve slunečním svitu; všechny se rovněž pyšnily širokými schodišti, sloupky a klenutými portiky ve stylu někdejšího callatského impéria.

Valeriánské náměstí se původně jmenovalo Cuadra Magna a tvořilo vlastní centrum imperiálního přístavního města. Na každé ze světových stran stála mohutná stavba z té doby. Na severu to byla Tully; její schody střežili mramoroví lvi s tlamou dokořán, jako by ve svých čelistech chtěli sevřít zločince. Na západě to byl Convocat, na jihu Justicia. Na východě pak Porta Aurea, vítězný oblouk, který dal postavit Valerián, první král Castellane, a který občané překřtili na Bránu nikam.

Castellane mělo ke své minulosti poněkud rozporuplný vztah. Dnes si připomínalo výročí nezávislosti na říši Magna Callatis. Místní obyvatelé byli na svůj městský stát náležitě hrdí a považovali ho za nejlepší místo v Dannemore. Přesto se také pyšnili Callatskými jako svými předky i tím, co si uchovali z dob impéria,

od podlahového vytápění, které vyhřívalo veřejné lázně, až po soudy a Radu dvanácti. Nezávislí, zároveň však spojení se slávou říše dávno minulé; někdy míval Kel pocit, že je jediný, kdo ten rozpor vnímá.

Kočár zjel za Convocat, kde jim skrytý vchod umožnil vejít do budovy, aniž by budili zbytečnou pozornost veřejnosti. Ulička byla na obou koncích uzavřena pro veškerý provoz kromě královských povozů. Když Kel seskočil z kočáru, uviděl skupinku malých dětí, jak s vykulenýma očima vykukují ze stínu. Byli to otrhaní, bosí a špinaví uličníci pihovatí od slunce. Vzpomněl si na dva malé chlapce, co si pod eukalyptem hrávali na piráty, a hodil jim měďák. „Pozdravujte Krále Hadrníka!“ zavolal na ně.

Nejmenší z chlapců se vyděšeně zajíkl. „Říkají, že je dnes tady,“ vybrebl pak. „Někde v davu.“

„Jako kdybys věděl, jak vypadá,“ rýpla si do něj dívka v potrhané zástěře. „Nikdy jsi ho neviděl.“

Chlapec se vztekle nafoukl. „Ale vím,“ ohradil se. „Chodí celý v černém jako smrtka, když si přijde pro tvou duši, a kola jeho kočáru jsou potřísněná krví.“

Dívka obrátila oči v sloup a rázně zatahala chlapce za ucho. Kluk vyjel a děti s řehotem zmizely ve stínu.

Kel se zasmál. Jako dítě považoval Krále Hadrníka za zábavného boha kapsářů. Později začal chápat, že jakkoli je ta postava tajemná, je skutečná, nikoli mýtická. Král Hadrník provozoval pašerácký obchod drze a ve velkém, vlastnil hráčské brlohy v hlubinách Doupěte a měl prsty i v obchodu se zbožím putujícím z přístavu na Velkou jihozápadní cestu. Palác nemohl udělat nic, aby zbavil město jeho přítomnosti. Byl příliš mocný, a kromě toho, jak řekl Mayesh, mocenské vakuum na vrcholu jakékoli organizace by ničemu neprospělo. Nezákonný řád byl koneckonců pořád lepší než zákonný chaos.

Jolivet luskl prsty. „Pojď, Kelliane,“ řekl a čtveřice přešla opuštěnou ulici a vstoupila do Convocatu. Uvnitř byla tma a chladno,

mramor chránil vnitřek před horkem. Kel kráčel po Mayeshově boku, zatímco Jolivet šel vedle Conora a cosi do něj hučel.

„To v kočáře bylo chytřejší,“ uznal Kel. „Ukázat mu tři kandidáty, které si nebude chtít vzít, a pak se vytasit s tou, kterou by si vzal rád, a říci mu, že ji nemůže mít.“

„Je tvým i mým úkolem,“ řekl Mayesh, „znát prince lépe, než zná on sám sebe.“

„Jenže vy máte i další, a já mám jen ten jeden. Vy musíte znát i krále a královnu.“

Mayesh udělal gesto, které jako by naznačovalo nezávazný souhlas. „Jen jim nabízím radu. Tak tomu bylo vždy.“

Byla to zjevná nepravda, ale Kel neměl chuť se hádat. Bylo lepší nepouštět se na příliš tenký led diskuze o královské rodině a už vůbec ne, pokud šlo o krále. Conor měl dnes pronést každoroční projev k oslavě nezávislosti, protože královna se nedostavila – nenáviděla veřejné proslovy – a král nemohl.

Markus Aurelian, velký učenec, král-filozof. Jeho moudrost byla chloubou Castellane. Neobjevoval se na veřejnosti příliš často. Říkalo se, že je zaneprázdněn studiem a svými významnými objevy v oblasti astronomie a filozofie. Kel věděl, že to není pravda, ale to bylo jen jedno z mnoha tajemství rodu Aurelianů, která si nechával pro sebe.

Dostali se do centrální síně Convocatu, kde mohutné mramorové sloupy podpíraly klenutý strop. Mozaiková podlaha, která znázorňovala mapu Dannemore před rozpadem impéria, byla kdysi barevná. Nyní již byly barvy zubem času a bezpočtem nohou setřeny do nevýrazných odstínů.

Kdysi tu byla sedadla a král tu zasedal se zástupci Privilegovaných domů a diskutoval o právu, obchodu a politice. Kel si matně vzpomínal, kdy tomu tak bylo, než se král stáhl do Severní věže se svými dalekohledy a astroláby, mapami hvězdné oblohy, sextanty a globusy. Než král obrátil svou pozornost k obloze a zapomněl na svět pod ní.

Ale teď nemělo smysl o tom přemýšlet. Blížilo se k nim několik mužů z Šípové gardy. Jejich uniformy zářily červenou a zlatou barvou jako Jolivetova, i když měly podstatně méně prýmků a dekorací. Jejich velitel, šedovlasý muž jménem Benaset, zachmuřeně řekl: „Pane legáte, došlo k mimořádné události.“

A Benaset se dal do vysvětlování: v davu byl přistižen dokařský dělník s kuší na zádech. Pravděpodobně o nic nejde; možná si prostě nebyl vědom zákona, který zakazuje vstup se zbraní tam, kde se má objevit někdo z královského rodu. V Tully jistě pravdu odhalí. Mezitím...

„... budeme potřebovat živý štít,“ dopověděl Benaset. „Je připraven?“

Kel přikývl. V ramenních svalech ucítil strnulé napětí. Zástup za Conora pro něj nebyl ničím výjimečným. Vždy se to dalo čekat, protože stráže byly více než obezřetné. Když vytáhl z kapsy talisman a dal si ho kolem krku, uvědomil si, že mu ani tak nevadí to riziko. (Talisman ho zastudil na krku; z jemu neznámých důvodů se kov při kontaktu s jeho kůží nikdy nezahřál.) Prostě se dnes už uvolnil. Byli téměř na náměstí; slyšel hukot davu. Nechal se proto ukolébat domněnkou, že už ho nebude potřeba.

Mýlil se. Co nejrychleji si začal v duchu procházet projev. *Zdravím vás, občané Castellane, ve jménu bohů. Dnes...*

Kel se zamračil. Dnes... jak to bylo? *Dnes se zrodilo Castellane.* Ne. To nebylo ono.

„Myslím, že to není nutné,“ prohlásil Conor a vytrhl tak Kela z usilovného přemýšlení. „Jeden opilý idiot, který se tu potuluje se zbraní, stěží znamená pokus o atentát...“

„Je to nutné, Monseigneur.“ Kel znal ten bezvýrazný tón Jolivetova hlasu a věděl, co to znamená. Legát měl pravomoc, svěřenou mu králem, prince fyzicky omezit, pokud by to situace vyžadovala. „To je důvod, proč máte živý štít.“

Conor znechuceně rozhodil rukama, když k němu Kel přistoupil. Jejich pohledy se setkaly a Kel nepatrně pokrčil rameny, jako

by chtěl říci: *To nic*. Conor si s povzdechem sundal korunu z hlavy a podal ji Kelovi. „Snaž se nějak vypadat,“ doporučil mu. „Přece nezklameš národ.“

„Dám do toho všechno.“ Kel si nasadil korunu. Jeho prsteny byly falešné, ale koruna – ta byla pravá. Patřila rodu Aurelianů. Zdálo se, že váží daleko víc, než vážily jen ty drahé kovy. Vzhlédl a zamžoural. Šíповá garda už otevřela dveře dokořán a do Convocatu vtrhlo jasné sluneční světlo.

Kel uslyšel hukot davu připomínající šumění moře.

Conor napřáhl ruku. Kel ji uchopil a Conor si ho přitáhl blíž. Toto byl stanovený rituál, který si navykli dělat z paměti. Kel už to absolvoval nesčetněkrát, i když při pohledu na Conora opět pocítil slabé zamrazení podél páteře, když ho zlatý kruh zastudil na čele.

„Jsem princův štít,“ řekl. „Jsem jeho neproniknutelné brnění. Krvácím, aby nemusel krváčet. Trpím, aby on nikdy trpět nemusel. Umírám, aby mohl žít věčně.“

„Ale ty nezemřeš,“ řekl Conor a pustil jeho ruku. I to říkal po každé – nebyla to součást rituálu, ale přesto si na to zvykl.

„Pokud mě nedostane do rukou lady Alleynová,“ odvětil Kel. Lady Alleynová měla vzletné ambice, z nichž většina se soustředila na její jedinou dceru. „Pořád se nevzdala snažení, aby ti vnutila za manželku Antonettu.“

Jolivet se zamračil. „To stačí,“ prohlásil. „Mayeshi, zůstanete s princem.“

Neznělo to ani tolik jako rozkaz, spíš jako otázka; Mayesh na znamení souhlasu lehce přikývl a Kel se připojil k Jolivetovi. Jak se blížili ke dveřím, hluk davu byl stále hlasitější, dokud Kel neprošel dveřmi na krytý ochoz, jehož oblouky zářily bílým mramorem. Slyšel, jak se dav sborově nadechl, když se zastavil nad bílým kaskádovitým schodištěm, jež vedlo dolů na náměstí. Jako by ho všichni spatřili současně a současně se také užasle nadechli.

Kel stál na vrcholu Schodiště nářků a rozhlížel se po náměstí, zatímco dav skandoval Conorovo jméno. Byli tu občané všech

společenských vrstev, majetkových poměrů i profesí: od dělníků v docích v hrubém plátně s dětmi vysazenými na ramenou, aby měly lepší výhled, až po obchodníky a hostinské. Bohatí kupci nastrojení v zářivých barvách vjeli na náměstí se svými nablýskanými kočáry a shromáždili se ve skupinách. Na schodech Velechrámu stál hierofant, castellanský velekněz, v ruce berlu zakončenou mléčnou koulí ze štěpného skla. Kel si starce po očku prohlížel – bylo neobvyklé vidět velekněze tak daleko od chrámu, pokud nešlo o mimořádnou událost, jako byly státní pohřby nebo zasnuby s mořem, kdy král nebo královna Castellane nastupovali na loď ověncenou květinami a házeli zlatý prsten do oceánu, aby zpečetil pouto mezi Aigonem a rodem Aurelianů.

Nejblíže ke schodům seděly na pódiu, které bylo vystavěno dříve než lvi z Tully, privilegované rodiny, každá pod praporcem nesoucím znamení jejich rodu: loď měli ve znaku Rovergeovi, věnec rod Esteve, bource morušového Alleynovi.

Kel se naposledy podíval po davu a zahlédl leskle černý kočár se šarlatovými koly. Opírala se o něj štíhlá dlouhonohá postava celá v černém. *Chodí celý v černém jako smrtka, když si přijde pro tvou duši, a kola jeho kočáru jsou potřísněná krví.* Mohl by to být Král Hadrník? Že by se přišel podívat na princův proslov? Kel usoudil, že pokud si to zamlul, schopný by toho byl. Jako dítě se Conora ptal, proč palác jednoduše nenechá Krále Hadrníka zatknout.

„Protože má příliš mnoho peněz,“ odvětil tehdy zadumaně Conor.

Dost. Kel věděl, že už příliš popouští uzdu představivosti zjitřené pocuchanými nervy. *Soustřed se,* nařídil si. *Jsi princ z Castellane.*

Zavřel oči. Ve tmě pod víčky uviděl modré moře a loď s bílými plachtami. Slyšel zvuk vln a křik racků. Tam, kde se západní hvězdy na konci světa noří do oceánu, byl sám, s vyhlídkou na vábíci obzor. Paluba se pod ním houpala a za zády cítil stěžeň. Nikdo kromě něj toto místo neznal. Dokonce ani Conor.

Prudce otevřel oči. Vztáhl ruce k davu, těžké sametové rukávy se mu svezly dozadu a prsteny na prstech se zatřpytily. Koruna byla těžká, jako by mu čelo svírala železná obruč. Začal: „*Zdravím vás, moji občané Castellane, ve jménu bohů.*“ Jeho hlas zesílený talismanem na krku se mocně nesl náměstím.

Moji občané... Mnozí v davu mávali červeno-zlatou vlajkou Castellane s lodí a lvem. Moře a Zlaté stezky. V palácové knihovně byl na podlaze koberec zpracovaný do tvaru pevniny Dannemore. Conor po něm občas chodil bosý: tu v Hindu, tu zase po Zlatých stezkách, a hned se zase vracel do Castellane. Celý svět ležel princovi u nohou.

„Dnes,“ pokračoval Kel a ta slova se mu drala na jazyk spontánně, ačkoliv byla uložena v paměti, „slavíme svátek naší svobody, zrození našeho městského státu. Zde, v těchto ulicích, položili obyvatelé Castellane své životy, aby už nikdy nepoklekli před imperátorem ani se nesklonili před cizí mocností. Zde jsme se stali tím, čím jsme – zářícím majákem pro celý svět, nejskvělejším městem v Dannemore i na celém světě...“

Dav burácel. Znělo to jako nekončící dunění hromu, jako bouře, která se přibližovala a přibližovala, až se zdálo, že zbortí oblohu. V tuto chvíli nezáleželo na tom, že Kel ve skutečnosti není jejich princ. Jásot ho povznášel, jako by krácel po nebeských cestách blíže bohům.

Jejich vzrušení jako by mu pronikalo až do morku kostí. Najednou jako by měl místo dřené střelný prach. Cítil to jako stoupající oheň, který mu rozpaloval krev. Bylo ohromující být tak milován – i když ta láska nebyla ve skutečnosti určena jemu. I když to byla pouhá iluze.

„Výborně,“ pochválil ho Conor, když se Kel vrátil do Convocatu. Dav vybičovaný k šílenství – zčásti vystoupením korunního prince, ale také, to se muselo přiznat, alkoholem zdarma poskytovaným

palácem – venku stále řval. Na stáncích ověšených červeno-zlatými praporce se rozdávaly plné korbele, zatímco šlechtické rodiny balily své věci a spěchaly zpět na Velký vrch. Z vlasteneckého davu se zanedlouho stane urvaná, nespoutaná lůza. „Hlavně se mi líbilo, jak jsi říkal, že kdo patří do Castellane, cítí to v srdci i v duši... jak jen to bylo dál? Ach ano. Občanství. Improvizace?“

„Myslel jsem, že jsme to nacvičili.“ Kel se opřel o sloup a ucítil chladivý mramor na zádech a krku. Najednou mu bylo velmi hor-ko, i když necítil slunce, ani když stál nad Schodištěm nárků. „Lidé si rádi nechají polichotit.“

„Jsi v pořádku?“ Conor, který seděl opřený zády o sloup, se vyškrábal na nohy. Jolivet a Mayesh byli zabraní do rozhovoru a vojáci Šípové gardy přecházeli po místnosti tam a zpět, mlčenliví jako vždycky. Conor obvykle na jejich přítomnost i zapomněl. „Vypadáš...“

Kel zvedl hlavu. Byli s Conorem stejně vysocí; Kel si byl jistý, že to nějak zařídil Mayesh, stejně jako se postaral, aby Kelovy oči v průběhu let získaly barvu zašlého stříbra. „Ano?“

„Ale nic. Možná na tebe jde úžeh. Dobře, že jsi z toho hor-ka zpátky. Dnes už bys měl zůstat ve stínu.“ Conor položil Kelovi ruku na rameno. „Dnes je den oslav, tak pojďme slavit. Jdi se převléct do kočáru a vyrážíme do Karavely.“

„Jasně.“ Kel si povzdechl. Jako častokrát předtím, když na veřejnosti vystupoval jako Conor, cítil i nyní nesmírné tělesné vyčerpání, jako by ho celé hodiny natahovali na skřipci. Nepřál si nic jiného, než se vrátit do paláce a svalit se do postele. „Večírek Josse Falconeta.“

„Proč tak otráveně?“ ušklíbl se Conor. „Už je to dávno, co jsme naposledy navštívili Chrámovou čtvrt.“

Chrámová čtvrt byla tvořena převážně veřejnými domy a své jméno si vysloužila tím, že většina nevěstinců měla domovní svatyni boha touhy Turana. Kel by se nejraději zeptal, jestli by nemohli jít jindy, ale bylo jasné, že Conor se na večírek těší – a kromě toho měl Kel v Karavele co vyřizovat – a s obvyklým účelem

návštěv tohoto podniku to mělo pramálo společného – tak proč to nevyřídit právě dnes.

„Ale nic,“ řekl Kel. „Já jen, že ty Falconetovy akce bývají občas... poněkud výstřední.“

Conor ho zlehka poplácal po bradě. „Výstředně příjemné. Už jsem požádal Benasetu, aby přivedl koně. Můžeš jet na Asti.“

Ani škádlivý tón však Kela neošálil. V Conorově hlase vycítil nejistotu. Princ věděl, že Kel jít nechce; ta nabídka Kelova oblíbeného koně byl úplatek. Kel na okamžik zauvažoval, co by se stalo, kdyby odmítl, řekl, že se vrátí do paláce s Bensimonem a Jolivetem, a strávil večer v temné místnosti se studeným vínem a mapou západních moří.

Odpověď zněla: Nic zvláštního. Conor by byl ale zklamaný a stejně by potřeboval někoho, kdo by ho do Karavely doprovodil. Conor nemohl vyjet do světa sám, bez doprovodu; vždy musel mít ochránce. Pokud by se Kel vrátil do paláce, Conorovi by byla přidělena stráž ze Šíповé gardy, a to by byl nešťastný. A kdyby byl Conor nešťastný, byl by nešťastný i Kel. Ne proto, že by si za to na něm Conor smlsnul, to by neudělal, ale vědomí, že Conora zklamal, by ho rozleptávalo jako žiravina.

Kel si sundal korunu z hlavy. Zavěsil si zlatý kruh na prsty a natáhl ruku ke Conorovi. „Dobrá,“ řekl, „ale nezapomeňte na svoji korunu, Monseigneur, aby s vámi v Karavele nezacházeli neuctivě. Ledaže,“ dodal, „byste dnes večer za to, aby s vámi bylo neuctivě zacházeno, platil...?“

Conor se zasmál a úzkost mu z očí zmizela. „Skvělé. Myslím, že prožijeme nezapomenutelný večer.“ Otočil se a svižně zamával korunou na Bensimona a Joliveta, kteří oba mladé muže sledovali se shodným urputně nesouhlasným výrazem. „Přejeme vám dobré odpoledne, pánové,“ řekl. „Pokud byste nás snad hledali, budeme dlít v Chrámové čtvrti na modlitbách.“

Magie existovala vždy.

Je to přírodní síla, tak jako oheň, voda a vzduch. Lidstvo se nenarodilo se znalostí, jak používat magii, stejně jako se nenarodilo se znalostí, jak rozdělat oheň. Říká se, že tajemství magie se šíří na vyšších úrovních vědomí, kde se ti, kteří mají tuto schopnost, učí zaříkáváním, jež se ve správných rukou stávají kouzly.

Kdo kodifikoval první kouzla nebo je stanovil písemnou formou, nevíme. Tyto vědomosti byly ztraceny. Víme však, že každé vzývání či zaklínání vždy obsahovalo Jediné Slovo, nevyslovitelné jméno Síly, bez kterého je kouzlo jen prázdnou řečí. Beze Slova není žádné magie.

– *Příběhy králů-čarodějů*, Laocantus Aurus lovit III.

KAPITOLA DRUHÁ

Je mi líto.“ Dom Lafont – nervózní mužíček s brýlemi s černými obroučkami posazenými na bradavičnatém nose – však nevypadal ani trochu lítostivě a jen zavrtěl hlavou. „Není to možné.“

Lin Casterová položila ruku na dřevěný pult, který je odděloval. Knihkupectví Lafont v Akademické čtvrti byl zaprášený stísněný krám, jehož stěny zdobily staré tisky, nákresy Castellane a kresby slavných historických postav dnů dávno minulých. Za pultem se táhly police s knihami: některé zářily novotou a jemnými barevnými koženými deskami, jiné byly jen lacino svázané tiskárnou Akademie pro potřeby studentů.

A právě po jedné z nich – totiž po pojednání o dědičných chorobách od Ibn Síny, učitele medicíny – Lin svrběly ruce touhou. Natáhla krk a snažila se určit, který ze svázaných rukopisů na policích to je, ale obchod byl příliš slabě osvětlený.

„Dome Lafonte,“ řekla Lin, „jsem vaše dobrá zákaznice. *Pravidelná* zákaznice. Není to tak?“ Obrátila se ke své přítelkyni Mariam Duharyové, která jejich dohadování sledovala ustaranýma očima. „Mariam, řekni mu to. Neexistuje žádný dobrý důvod, který by mu bránil prodat mi knihu.“

„Toho jsem si vědom, domno Casterová,“ protestoval Lafont. „Ale existují jistá *pravidla*.“ Nakrčil nos jako králík. „To, co požadujete,